

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 508 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Πτώση του Μητσοτάκη, σε κρίση όλο το αστικό σκηνικό

ΣΠΑΜΕ ΤΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ

► με αγώνες
στον δρόμο

► με Αριστερά
Επαναστατική

Ευρωεκλογές

Μια πρώτη αποτίμηση των αποτελεσμάτων
σελ. 8-11

Φοιτητικές εκλογές

Αποτελέσματα και πώς να συνεχίσουμε
σελ. 6-7

25ο Αντιρατσιστικό

Μια οφειλόμενη απάντηση σε ΝΑΡ-ΔΕΑ-ΞΕΚΙΝΗΜΑ
σελ. 14

Αφιέρωμα

Τα 50 χρόνια της Μεταπολίτευσης
σελ. 16

Φοιτητικές κινητοποιήσεις ανά τον κόσμο για την Παλαιστίνη

Μετά από 7 μήνες γενοκτονίας του Παλαιστινιακού λαού από το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ, όλα τα αφηγήματα των δυτικών ιμπεριαλιστών περί «δικαιώματος στην αυτοάμυνα» έχουν καταρρεύσει. Από άκρη σε άκρη του κόσμου, νέοι και εργαζόμενοι έχουν αντιληφθεί α) ότι γινόμαστε μάρτυρες μιας ανελέητης σφαγής αμάχων, παιδιών, γυναικών και ενός ολόκληρου λαού που αγωνίζεται με κάθε μέσο για την ελευθερία του, β) ότι οι κυβερνήσεις των πλουσίων της χρεοκοπημένης Δύσης προκαλούν, νομιμοποιούν και ενισχύουν την γενοκτονία εμπλέκοντας μας όλο και πιο ενεργά στον επικείμενο τρίτο Παγκόσμιο πόλεμο, γ) ότι είναι οι ίδιες κυβερνήσεις που με τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές τους, την ακρίβεια, τις ιδιωτικοποιήσεις και την σκληρή καταστολή εφαρμόζουν και στο εσωτερικό των χωρών της Ευρώπης και της Αμερικής ένα σκληρό πόλεμο απέναντι στην εργατική τάξη. Το παγκόσμιο εργατικό κίνημα, μπορεί να μην έχει κατασκευά-

σει ακόμη τα απαραίτητα εργαλεία για να χαράξει έναν νέο δρόμο σωτηρίας, όμως σίγουρα έχει τα αντανάκλαστα και κινητοποιείται μαζικά χτυπώντας τον πυρήνα του νεοφιλελευθερισμού με βασικό αίτημα τη κατάπαυση του πυρός και την ελευθερία του Παλαιστινιακού λαού.

Αν και από το Φθινόπωρο υπήρχαν μαζικές και συνεχόμενες διαδηλώσεις σε όλο τον κόσμο υπέρ του αγώνα των Παλαιστινίων, από τα τέλη Απριλίου το φοιτητικό κίνημα έκανε ένα βήμα παραπάνω προχωρώντας σε καταλήψεις διαρκείας πανεπιστημίων στα μεγάλα αστικά κέντρα της Δύσης. Οι πρώτες καταλήψεις έγιναν στις ΗΠΑ και μάλιστα στα μεγαλύτερα Πανεπιστήμια είναι οικονομικά συνδεδεμένα με τους πολεμικούς προϋπολογισμούς της χώρας και το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ μέσω ερευνών και προγραμμάτων. Οι διοικήσεις αυτών των Πανεπιστημίων, στελεχώνονται από αστούς νεοφιλελεύθερους που όλον αυτόν τον καιρό

σκορπίζουν σιωνιστική προπαγάνδα στα ΜΜΕ, συνάπτουν συμφωνίες με τα Πανεπιστήμια του Τελ Αβίβ, στέκονται σαν σκυλιά στο πλευρό του Μπάιντεν και χαρίζουν απλόχερα τα τεράστια έσοδα από τα διδάκτρα των κολλεγίων στον πόλεμο.

Ως αντίδραση σε όλα τα παραπάνω μικρές ομάδες φοιτητών αρχικά στο Κολούμπια και έπειτα στο Χάρβαρντ, στο ΜΙΤ, στο Πανεπιστήμιο του Τέξας κ.α. κατέλαβαν τα κάμπους των Πανεπιστημίων τους με σκηνές, σημαίες και συνθήματα υπέρ της Παλαιστίνης, δηλώνοντας ότι αρνούνται να πληρώσουν διδάκτρα και απαιτώντας να λήξει κάθε συνεργασία με το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ. Μέσα σε λίγες μέρες εκατοντάδες χιλιάδες φοιτητές μπήκαν στον αγώνα των καταλήψεων σχεδόν σε όλα τα Πανεπιστήμια της χώρας. Τα αιτήματα των φοιτητών μετά την είσοδο του Ισραήλ στη Ράφα κλιμακώθηκαν.

> συνέχεια στη σελ. 13

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαιτέρως με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίντα, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διάιρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίος, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ**. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Το παλαιστινιακό ζήτημα και ο επαναστατικός μαρξισμός
Κείμενα από το 1948 έως το 2002

Χρονολογία έκδοσης: Μάρτιος 2024

Σελίδες: 112

Τιμή: 4 ευρώ

Οι Εκδόσεις Εργατική Πάλη εκδίδουν αυτή τη μικρή συλλογή κειμένων για το παλαιστινιακό ζήτημα, που παρά το μικρό μέγεθός τους είναι αρκετά κατατοπιστικά για ένα τεράστιο πρόβλημα που κρατάει αρκετές δεκαετίες.

Ιδιαίτερα μετά την απόφαση του ΟΗΕ το 1947 για τη δημιουργία χωριστού ισραηλινού κράτους, έχουμε τρεις μεγάλους πολέμους και αρκετούς μικρότερους. Από τον Οκτώβριο του 2023 έχουμε εισβολή του σιωνιστικού κράτους του Ισραήλ στη λωρίδα της Γάζας, που έχει εξελιχθεί σε μια ανηλεή σφαγή των παλαιστινίων με απώτερο στόχο να τους εκδιώξουν από τη γη, όπως έχουν κάνει από τη στιγμή που εγκαταστάθηκαν στην Παλαιστίνη το 1948. Σ' αυτή τη σφαγή όπως και στην τρομοκρατία

όλων των αραβικών λαών και του Ιράν, το Ισραήλ έχει την πλήρη και αμέριστη βοήθεια των ιμπεριαλιστών, κυρίων των αμερικανών και φυσικά της νεοφιλελεύθερης αντιδραστικής κυβέρνησης του Μητσοτάκη.

Το άρθρο κλείνει με την ακόλουθη διατύπωση στην οποία δεν έχουμε τίποτα να προσθέσουμε: «Ο ρόλος του αντιπαγκοσμιοποιητικού κινήματος δεν είναι να εύχεται καλή επιτυχία στον αγώνα του παλαιστινιακού λαού, αλλά να μοιραστεί τον αγώνα και να βοηθήσει στη νίκη του. Είναι καθήκον του αντιπαγκοσμιοποιητικού κινήματος σ' ολόκληρο τον κόσμο να υψώσει τη σημαία των δικαιωμάτων, της ελευθερίας και της ανεξαρτησίας των Παλαιστινίων».

Από τον πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπείου 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Ροετα” Αριστοτέλους 34, “Ακυβέρνητες Πολιτείες” Αλ. Σβώλου 28

Γιάννενα

Βιβλιοπωλείο: “Αναγνώστης” Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”, Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Ροετα” Αριστοτέλους 34, “Ακυβέρνητες Πολιτείες” Αλ. Σβώλου 28

Γιάννενα

Ψιλικατζίδικο “Ψιλικατέσεν” Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Η άνοδος της Άκρας Δεξιάς, που καταγράφηκε στις Ευρωεκλογές της 9ης Ιουνίου, είναι αποτέλεσμα αλληπάλλων και χρόνιων πολιτικών επιλογών των αστικών δυνάμεων της ΕΕ που κανονικοποίησε την ακροδεξιά πολιτική κάνοντας τα ρατσιστικά, ξενοφοβικά και φασίζοντα κόμματα να βγαίνουν από τον βούρκο των καπιταλιστικών κοινωνιών και να αναδεικνύονται σε κυρίαρχες δυνάμεις στο εσωτερικό των χωρών και της ίδιας της ΕΕ.

Η λίστα είναι πολύ μεγάλη (βλ. άρθρο για τα αποτελέσματα των εκλογών στην ΕΕ στο παρόν φύλλο της ΕΠ) και επιβεβαιώνει μια τάση που διαμορφώνεται εδώ και καιρό: Οι ευρωεκλογές μπορεί, υποτίθεται, να μην διαδραματίζουν κανέναν ρόλο στα ευρωπαϊκά πράγματα, ωστόσο αποτελούν τον κατ'αυτήν εξελίξεων στα εσωτερικά πράγματα σχεδόν κάθε χώρας. Η ΕΕ έχει εξελιχθεί στο στρατηγείο των αντεργατικών και ιμπεριαλιστικών πολιτικών του μεγάλου ευρωπαϊκού κεφαλαίου: Της χρόνιας λιτότητας, των ιδιωτικοποιήσεων, του ρατσισμού, των πολεμοκάπηλων εξοπλισμών που απειλούν να βυθίσουν την Ευρώπη και όλο τον κόσμο σε πόλεμο... της αθρόας και αχρείαστης χρηματοδότησης αεριτζήδων και παράσιτων με πρόσχημα την αδιαμφισβήτητη κλιματική αλλαγή... τον αστικό διακιωτισμό και ταυτοτισμό κ.λπ.

Ο κίνδυνος για τους εργαζόμενους είναι μεγάλος

Χρειάζεται προσοχή από το εργατικό κίνημα γιατί η άνοδος όλων των αντιδραστικών δυνάμεων και όχι μόνο των ακροδεξιών δεν είναι συγκυριακή, πολύ πιθανόν να πρόκειται για πολιτική στροφή ιστορικής σημασίας! Αυτή η κατάσταση έχει τις ρίζες της στην ολοένα και μεγαλύτερη στροφή της Δεξιάς δεξιότερα, αλλά (και μάλλον) κυρίως στην στροφή της ρεφορμιστικής Αριστεράς, με προεξάρχοντα τα σοσιαλιστικά ή σοσιαλδημοκρατικά κόμματα. Ακόμα χειρότερα από το δρόμο του όλο και δεξιότερα, είναι η υιοθέτηση του φιλελευ-

θερισμού, της ευρωλαγνίας.

Τα δεξιά κόμματα, τα κόμματα του ακραίου κέντρου (κεντροαριστερά, σοσιαλδημοκρατικά κ.λπ.) νομιμοποιούν και κανονικοποιούν τα ακροδεξιά, φασίζοντα ή και νέο-ναζιστικά κόμματα. Έχουν αλλάξει την ορολογία που τα χαρακτηρίζουν και τα ονομάζουν. Τα λένε «λαϊκιστικά» – που επί της ουσίας δεν σημαίνει τίποτα – συχνά «δεξιά ριζοσπαστικά» και φυσικά όλο και λιγότερο τα χαρακτηρίζουν και τα ονομάζουν ακροδεξιά, ενώ ούτε λόγος για φασίζοντα, νεοφασιστικά ή νεοναζιστικά. Αυτή η «αλλαγή» γίνεται ταυτόχρονα με την εισαγωγή της προπαγάνδας των «δυο άκρων» και κυρίως την ταύτιση του κομμουνισμού με τον Σταλινισμό και η άμβλυνση της όποιας κριτικής τους προς το φασισμό και τα συγγενικά ρεύματα προς αυτόν.

Η ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία αλλά και, σχεδόν, συνολικά η ρεφορμιστική αριστερά αθέτησαν όλες τις υποσχέσεις τους και συνετέλεσαν – σε πολλές περιπτώσεις πρωτοστάτησαν – στην κατεδάφιση των εργατικών κατακτήσεων, των δημοκρατικών και ατομικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, στη μείωση μισθών και συντάξεων, του χρόνου εργασίας, και πραγματοποιήσαν πολλές και μεγάλες αποκρατικοποιήσεις και ιδιωτικοποιήσεις. Μπορεί η άθλια και μνημονιακή πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ να είναι η πιο χαρακτηριστική μια πρωτοφανούς αθέτησης και μετάλλαξης, ωστόσο δεν είναι και η μοναδική των κομμάτων της ρεφορμιστικής αριστεράς, των σοσιαλδημοκρατικών και των κεντροαριστερών. Ακόμη, δεν πρέπει να παραλείψουμε να αναφέρουμε τις ευθύνες των δυνάμεων της άκρας αριστεράς για αυτή τη διαρκή διολίσθηση προς τα δεξιά.

Τέλος, χρειάζεται να αναφέρουμε ότι σχεδόν για όλες αυτές τις δυνάμεις, για τους ευρωλάγνους, το ζήτημα της εξόδου

από την ΕΕ και το ευρώ συκοφαντείται ότι ταυτίζεται με την άκρα δεξιά και κυρίως με την Μαρίν Λε Πέν. Αυτές οι αισχρές συκοφαντίες εκτοξεύονταν και εκτοξεύονται χωρίς να παρουσιάζουν κανένα στοιχείο οικονομικό, κοινωνικό και πολιτικό. Σήμερα όλες οι εκδοχές της άκρας δεξιάς υποστηρίζουν την ΕΕ (προσαρμοζόμενες στην πολιτική των αστικών τους τάξεων) διαφοροποιούμενες μερικώς από τα υπόλοιπα δεξιά και κόμματα του ακραίου κέντρου, π.χ. στο σύνθημα «Πρώτα η Ευρώπη». Σε καμιά χώρα της ΕΕ η άκρα δεξιά δεν θέτει αίτημα εξόδου από την ΕΕ ή ακόμη κι από το ευρώ, όσο κι αν ασκεί «έντονη» κριτική, φλερτάροντας με την δυσφορία των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών μαζών και της νεολαίας. Την κατάλληλη στιγμή αλλάζει θέση και στάση στη κριτική της, παραμένοντας εντός ευρωπαϊκού πλαισίου, π.χ. Μερόνι.

Στη Γαλλία όπως και στη Γερμανία (στις δυο, μακρά, πιο σημαντικές χώρες της ΕΕ) οι ακροδεξιές δυνάμεις, κατέκτησαν μια καθαρή νίκη, που ενισχύει σημαντικά παρόμοιες δυνάμεις στην Ιταλία, Αυστρία κ.λπ. Τα αποτελέσματα αυτά θα προκαλέσουν ισχυρούς κλυδωνισμούς συνολικά στην ΕΕ και είναι βέβαιο ότι μια νέα περίοδος συνολικής κρίσης αρχίζει για αυτή την αντιδραστική Ένωση του μεγάλου κεφαλαίου, που έτσι και αλλιώς υποβαθμίζεται διαρκώς έναντι όλων των βασικών της ανταγωνιστών ΗΠΑ, Κίνα, Ρωσία, BRICS.

Αγώνας για τη διάλυση της ΕΕ

Η παραμονή της χώρας μας στην ΕΕ σημαίνει την καταστροφή της οικονομίας και του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων και των λαϊκών μαζών: η Ελλάδα το 2023 κατρακύλησε στην προτελευταία 26 θέση των 27 της ΕΕ σε μονάδες αγοραστικής δύναμης, μόλις πάνω από τη Βουλγαρία. Το κλείσιμο μιας σειράς βιομηχανιών (ΓΙΟΥ-

ΛΑ, SONOCO ΕΛΛΑΣ, TUPPERWARE, RECKITT BENCKISER, ΛΑΡΚΟ κ.ά.) την περασμένη χρονιά που συνεχίστηκε με το κλείσιμο της νηματουργίας ΒΑΡΒΑΡΕ-ΣΟΣ στη Νάουσα, των βαφείων-πλεκτήριων της ΦΙΕΡΑΤΕΞ στο Κιλκίς και της επιχείρησης ΗΛΙΟΣ στη Θεσσαλονίκη, προμηνύουν ότι πολύ σύντομα θα είμαστε στην τελευταία θέση της ΕΕ. Η όξυνση της κρίσης παγκόσμια και κυρίως ο παροξυσμός της κρίσης που αναμένεται στην ΕΕ (αποτυπώθηκε και στα εκλογικά αποτελέσματα της 9ης Ιουνίου), θα είναι ένα επιπλέον χτύπημα στην οικονομία της χώρας και το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων.

Η πάλη για τη διάλυση της ΕΕ και της αποδέσμευσης της χώρας από την ΕΕ και το ευρώ πρέπει να ξεκινήσει άμεσα γιατί δεν είναι πια μόνο θέμα βιοτικού επιπέδου, αλλά κυριολεκτικά επιβίωσης. Ο πόλεμος στην Ουκρανία – αν τους αφήσουμε – μπορεί να εξελιχθεί σε μια γενικευμένη σύγκρουση, σ' έναν πυρηνικό όλεθρο. Όμως, είναι γνωστό, οι χούντες δεν πέφτουν με λόγια, ούτε μεταρρυθμίζονται, όπως «πιστεύουν» μια σειρά «αριστερές» πολιτικές δυνάμεις, άλλες κρυφά και άλλες φανερά. Δεν υπάρχει διέξοδος από αυτή τη σφηκοφωλιά παλιών και νέων αντιδραστικών δυνάμεων (νεοφιλελεύθερων, ακραίου κέντρου, ακροδεξιών, νεοφασιστών κ.λπ.) Το εργατικό κίνημα πρέπει να πάρει καθαρή θέση ενάντια σε ευρώ/ΕΕ και υπέρ της πλήρους αποδέσμευσης.

Η πάλη για τη διάλυση της ΕΕ και την αποδέσμευση δεν σημαίνει απομονωτισμό και κλείσιμο στη φυλακή των «εθνικών συνόρων», όπως υποκριτικά διακηρύσσουν οι ακροδεξιές ρατσιστικές δυνάμεις, κατά κανόνα όσο βρίσκονται στην αντιπολίτευση. Αντίθετα, χρειάζεται συντονισμός, ενοποίηση, απεργίες, διαδηλώσεις, κινητοποιήσεις αντιπολεμικές, αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη. Στη βάση μιας ανεξάρτητης ταξικής, διεθνιστικής πολιτικής, με στόχο μια Ευρώπη των Εργαζομένων, δημοκρατική, ριζοσπαστική, ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με τη γλώσσα των αριθμών

Στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ δείχνουν μια αύξηση κατά 19,8% των εισαγωγών τον Απρίλιο με αποτέλεσμα το έλλειμμα του εμπορικού ισοζυγίου να καταγράψει ισχυρή άνοδο κατά 35,6%. Τον ίδιο μήνα, η συνολική αξία των εισαγωγών ανήλθε στο ποσό των 7.480,0 εκατ. ευρώ έναντι 6.241,7 εκατ. ευρώ το αντίστοιχο διάστημα του έτους 2023 παρουσιάζοντας αύξηση 19,8%. Σε ό,τι αφορά το α' τετράμηνο του έτους, η συνολική αξία των εξαγωγών κατά το χρονικό διάστημα Ιανουαρίου-Απριλίου 2024 ανήλθε στο ποσό των 16.805,7 εκατ. ευρώ έναντι 17.872,0 εκατ. ευρώ το αντίστοιχο διάστημα του έτους 2023, παρουσιάζοντας μείωση 6,0%. Αντίστοιχα, η συνολική αξία των εισαγωγών κατά το χρονικό διάστημα Ιανουαρίου-Απριλίου 2024 ανήλθε στο ποσό των 27.802,8 εκατ. ευρώ έναντι 27.429,2 εκατ. ευρώ κατά το ίδιο διάστημα του έτους 2023, παρουσιάζοντας αύξηση 1,4%. Το έλλειμμα του εμπορικού ισοζυγίου κατά το χρονικό διάστημα Ιανουαρίου-Απριλίου 2024 ανήλθε σε 10.997,1 εκατ. ευρώ έναντι 9.557,2 εκατ. ευρώ κατά το ίδιο διάστημα του έτους 2023, παρουσιάζοντας αύξηση 15,1%.

Σε κατάσταση οικονομικής ανασφάλειας βρίσκεται η ΕΕ σύμφωνα με στοιχεία της ΕΚΤ. Οι υπηρεσίες της ΕΚΤ αναθεώρησαν προς τα πάνω τις προβλέψεις τους για τον γενικό πληθωρισμό στην Ευρωζώνη — στο 2,5% για φέτος και στο 2,2% για το 2025 αντί για 2,3% και 2,0%, αντίστοιχα, που προέβλεπαν τον Μάρτιο, ενώ δεν ανακοινώνουν μια επόμενη μείωση των επιτοκίων. Η υπόθεση για την τιμή του φυσικού αερίου στην Ευρώπη είναι η αύξησή της στα 35,4 ευρώ το 2025, συμπαρασύροντας ανοδικά και την τιμή του ρεύματος στα 87,7 ευρώ/μεγαβατώρα από 73 ευρώ που εκτιμάται φέτος. Αυτά έρχονται να πέσουν πάνω σε μια ήδη επιβαρυνμένη βιομηχανία. Ενδεικτικό είναι ότι το 25% του ΑΕΠ που αποτελούσε η βιομηχανία της ΕΕ το 2000, μειώθηκε στο 16,3% το 2020. Μειώθηκαν (-66%) οι Άμεσες Ξένες Επενδύσεις στην ΕΕ. Μειώθηκαν (-2%) οι επενδύσεις εκ του μηδενός στην ΕΕ. Το 75% των επιχειρήσεων της ΕΕ αναφέρει το κόστος ενέργειας ως τη μεγαλύτερη πρόκληση.

Η διακυβέρνηση του παράφρονα νεοφιλελεύθερου Μιλίε στην Αργεντινή καταδικάζει εκατομμύρια στη φτώχεια και την ανέχεια. Η φτώχεια στην Αργεντινή αυξάνεται ακατάπαυστα για πάνω από έναν χρόνο κι η εξάπλωσή της επιταχύνεται από τα τέλη του 2023, υποδεικνύουν έρευνες καθώς το ποσοστό των πολιτών που πλήττεται υπολογίζεται μεταξύ του 42% - 55% του πληθυσμού. Μελέτη που δημοσιοποιήθηκε τον Ιούνιο από το Παρατηρητήριο Κοινωνικού Χρέους (Observatorio de la Deuda Social Argentina) εκτιμά πως η φτώχεια έπληττε το 55,5% του πληθυσμού (46 εκατ. συνολικά) το πρώτο τρίμηνο του 2024, με άλλα λόγια κατέγραψε καθαρή άνοδο σε σύγκριση με το τρίτο τρίμηνο του 2023 (44,7%) και με τον Δεκέμβριο (49,5%). Ταυτόχρονα, το ποσοστό των πολιτών της Αργεντινής σε κατάσταση ανέχειας ή ακραίας φτώχειας, αυξήθηκε από το 9,6% το τρίτο τρίμηνο του 2023 στο 14,2% τον Δεκέμβριο και στο 17,5% το πρώτο τρίμηνο του 2024, σύμφωνα με τους αριθμούς του ODSA-UCA. Όλα αυτά έπειτα από τη χρονιά πληθωρισμού-ρεκόρ που ήταν το 2023 (211%).

Η περιοχή των Βαλκανίων αποτελεί διαχρονικά ένα πεδίο αστάθειας, ιδιαίτερα μετά τον ιμπεριαλιστικό διαμελισμό της Γιουγκοσλαβίας και την δημιουργία ελεγχόμενων μικρών κρατών ή κρατών-προτεκτοράτων (Κόσοβο). Ο έλεγχος των δυτικών ιμπεριαλιστών στα Βαλκάνια ασκείται μέσω της αναζωπύρωσης των εθνικισμών, την ένταξη όλων των χωρών στο ΝΑΤΟ, εκτός Σερβίας και Σερβικής Δημοκρατίας της Βοσνίας, την ένταξη χωρών στην ΕΕ και την οικονομική επιρροή.

Η Επιτροπή Εξωτερικών Υποθέσεων της Γερουσίας των ΗΠΑ, ενέκρινε τον Απρίλη νομοσχέδιο για την «ενδυνάμωση αμερικανικής εμπλοκής στα Δυτικά Βαλκάνια». Το νομοσχέδιο προτρέπει ΗΠΑ και ΕΕ να συσφίξουν τις σχέσεις με Αλβανία, Βοσνία-Ερζεγοβίνη, Κροατία, Κόσοβο, Μαυροβούνιο, Βόρεια Μακεδονία και Σερβία, ως απάντηση στη ρωσική επιρροή.

Η κατάσταση έχει γίνει όμως ακόμα πιο ασταθής λόγω του αντίκτυπου της σύγκρουσης στην Ουκρανία και την Μέση Ανατολή με αποτέλεσμα, τα ευαίσθητα Βαλκάνια να πολώνονται ακόμα περισσότερο, αν δεν τείνουν, να γίνουν μια νέα εστία ανάφλεξης. Οι ΗΠΑ και ο ασθμαίνων εταίρος τους, ΕΕ επιχειρούν να δημιουργήσουν μια «υγειονομική ζώνη» γύρω από τη Ρωσία που θα την περικυκλώνει από την Μεσόγειο, μέχρι τις χώρες της Βαλτικής. Σε αυτήν την ζώνη, πρωτοστατεί και η κυβέρνηση της ΝΔ η οποία όποτε μπορεί αξιοποιεί και έναν σάπιο εθνικισμό για εσωτερική κατανάλωση ή ανά περίπτωση στην άσκηση εξωτερικής πολιτικής (βλ. και πρόσφατα σε σχέση με Β. Μακεδονία, περίπτωση Μπελέρη κ.λπ).

Οι παράγοντες της ανάφλεξης

Η **Σερβία** έχει πληρώσει στο παρελθόν βαρύ τίμημα από τους ΝΑΤΟϊκούς βομβαρδισμούς, την ιμπεριαλιστική επέμβαση στο **Κόσοβο** και τις θηριωδίες του πολέμου. Η Σερβία διατηρεί δεσμούς με τη Ρωσία (άλλωστε είναι από τις χώρες που αρνήθηκαν να συμμετάσχουν στην επιβολή κυρώσεων εναντίον της), ενώ πρόσφατα υπέγραψε σύμφωνο αναβάθμισης των σχέσεων της με τη Κίνα, σε οικονομικό και στρατιωτικό επίπεδο. Ταυτόχρονα σε μια λεπτή ισορροπία κρατάει ανοιχτούς τους διαύλους και προς την Δύση, καθώς περισσότερο από το 60% της οικονομίας της Σερβίας σχετίζεται εμπορικά με ευρωπαϊκές χώρες. Σε μια προσπάθεια να αποδυναμώσουν την κυβέρνηση Βούτσιτς δυνάμεις της αντιπολίτευσης, ενδεχόμενα και με την βοήθεια ξένων υπηρεσιών, επιχείρησαν τον περασμένο Δεκέμβρη να οργανώσουν ένα «σερβικό Μαϊτάν» για να δικαιολογήσουν μια πιο άμεση επέμβαση όπως είχε γίνει και στην Ουκρανία.

Οι πάντα πρόθυμοι να εξυπηρετήσουν τα σχέδια των ιμπεριαλιστών Τσίπρας και Μπακογιάννη μέσα στην άνοιξη πρωτοστάτησαν στο αίτημα να γίνει το προτεκτοράτο των ΗΠΑ – ΝΑΤΟ Κόσοβο μέλος του Συμβουλίου, όπου συμμετέχουν μόνο ανεξάρτητα κράτη, στα πλαίσια της αναγνώρισής του διεθνώς. Σε εξοπλιστικό επίπεδο οι ΗΠΑ αποφάσισαν να στείλουν στο Κόσοβο αντιαρματικούς πυραύλους javelin, ενώ το ίδιο είχε κάνει πριν δύο χρόνια και η Βρετανία.

Η ενίσχυση της **Αλβανίας** από τις ΗΠΑ με νέες βάσεις που ετοιμάζονται στη χώρα, και η πώληση σύγχρονων πολεμικών αεροσκαφών στην **Κροατία** αποτελούν ένα ακόμα βήμα προς την κλιμάκωση της σύγκρουσης ΝΑΤΟ και

Ρωσίας.

Η δημιουργία νέας στρατιωτικής βάσης στη **Ρουμανία** είναι ένα ακόμα παράδειγμα της επικινδυνότητας της αντιπαραθέσης. Μέχρι το 2030, η Δυτική Συμμαχία πρόκειται να δημιουργήσει μια ολόκληρη πόλη έκτασης 30 τ.χλμ. (5 φορές μεγαλύτερη σε έκταση από τη μεγαλύτερη ίσως αυτή τη στιγμή βάση των ΗΠΑ στον κόσμο που βρίσκεται στο Κόσοβο!) με 10.000 στρατιώτες στη νοτιοανατολική Ρουμανία, στις ακτές της Μαύρης Θάλασσας, δαπανώντας 2,7 δισ. δολάρια.

Η **Μολδαβία** σκέφτεται να ανακτήσει τον έλεγχο της Τρανσνιστερίας, οι ρωσόφωνοι κάτοικοι της οποίας έχουν αποσχιστεί από το 1990 με την Ρωσία και την Ρουμανία να είναι σχεδόν υποχρεωμένες να παρέμβουν. Γιατί, αν κλιμακωθεί η ένταση, η χώρα δεν αποκλείεται να ζητήσει την ενσωμάτωσή της στην ομόγλωσσο και ομοεθνή Ρουμανία.

Η πρόσφατη απόφαση του ΟΗΕ να καθιερώσει την 11η Ιουλίου ως ετήσια «Ημέρα Μνήμης της Σφαγής της **Σρεμπρένιτσα**» και να την αναβαθμίσει σε γενοκτονία, έφερε σημαντικές αντιδράσεις από μέρους της Σερβίας. Ο πρόεδρος της Σερβίας, Αλεξάνταρ Βούτσιτς, προειδοποίησε για «δύσκολες μέρες» για τη χώρα του ακριβώς λόγω αυτής της πρωτοβουλίας στον ΟΗΕ.

Οι κυβερνήσεις της Σερβίας και της **Σερβικής Δημοκρατίας** καθώς και πολιτικοί εκπρόσωποι των Σέρβων από το Μαυροβούνιο και τη Βόρεια Μακεδονία πραγματοποίησαν την πρώτη Πανσερβική Συνέλευση. Στόχος της Συνέλευσης αυτής ήταν διεξαγωγή – σε άγνωστο ακόμη χρόνο – δημοψηφίσματος για την ενοποίηση της Σερβίας και της Σερβικής Δημοκρατίας. Η απόσχιση των σερβοκρατούμενων εδαφών από την Βοσνία είναι σχεδόν δεδομένο πως θα προκαλέσει ντόμινο αντιδράσεων. Η Κροατία – πιθανά – θα απαιτήσει την απόσχιση και ενσωμάτωση των κροατόφωνων περιοχών, αφήνοντας την Βοσνία να αποτελεί έναν αποκλειστικά μουσουλμανικό θύλακα στα Βαλκάνια.

Απόπειρα δολοφονίας κατά του σλοβάκου πρωθυπουργού Ρόμπερτ Φίτσο

Η πρόσφατη απόπειρα δολοφονίας του Σλοβάκου πρωθυπουργού Ρόμπερτ Φίτσο, ο οποίος είχε αρνηθεί επανειλημμένα να συμμετάσχει η χώρα του στην επιβολή κυρώσεων ενάντια στη Ρωσία είναι ενδεικτική του δυναμιτισμένου κλίματος και πολύ ανησυχητικό σημάδι για ακόμα χειρότερες εξελίξεις. Η Σλοβακία είναι μέλος του ΝΑΤΟ και της ΕΕ και χώρα κρίσιμη γεωγραφικά για τον πόλεμο στην Ουκρανία, αφού συνορεύει άλλωστε. Ο Φίτσο είχε δηλώσει μόλις 3 μήνες πριν την απόπειρα εναντίον του πως «η Ουκρανία δεν είναι ανεξάρτητη και κυρίαρχη χώρα», αλλά βρίσκεται «υπό τον πλήρη έλεγχο και την επιρροή των ΗΠΑ», επανέλαβε πως δεν σκοπεύει να συνεχίσει την αποστολή όπλων, ενώ θα ασκήσει βέτο για να εμποδίσει την ένταξή της στο ΝΑΤΟ.

Αντιπολεμικό κίνημα

Δεν πρέπει να αφήσουμε τα Βαλκάνια να μετατραπούν σε μια απέραντη βάση του ΝΑΤΟ, που ήδη λειτουργεί ως προγεφύρωμα στην σύγκρουσή του με την Ρωσία, κινδυνεύοντας να μετατραπούν και τα ίδια σε ένα νέο πεδίο πολεμικής αντιπαραθέσης. Χρειάζεται να οικοδομήσουμε ένα μαζικό, αντιπολεμικό, αντιιμπεριαλιστικό, διεθνιστικό κίνημα που θα μπλοκάρει την πολεμική προετοιμασία και θα εμποδίσει ένα νέο αιματοκύλισμα.

■ Χρήστος Ζάκας

επίκαιρα...

Αύξηση «ρεκόρ» για τον τουρισμό... αλλά η χώρα δεν μπορεί να σηκώσει το βάρος

Αύξηση «ρεκόρ» στις αφίξεις τουριστών στην Ελλάδα αναμένει η εταιρεία αναλύσεων Fitch. Συγκεκριμένα, προβλέπει αύξηση 5,3% φέτος και στα 34,5 εκατομμύρια, έναντι 32,7 εκατομμύρια τουριστών το 2023. Μέχρι το 2028 η εταιρεία προβλέπει ότι οι αφίξεις θα επεκταθούν στα 39,3 εκατ., με μέσο ρυθμό αύξησης 3,7% ετησίως κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου. Η εταιρεία σημειώνει ότι οι Γερμανία, Αγγλία, Γαλλία και Ιταλία θα παραμείνουν οι βασικές πηγές αφίξεων τουριστών και ότι στόχο αποτελεί η προσέλκυση αφίξεων από Κίνα και Ινδία.

Ο Εθνικός Οργανισμός Τουρισμού συνεργάζεται με διεθνείς αερομεταφορείς για την προώθηση των τουριστικών υπηρεσιών της Ελλάδας. Στο πρώτο εξάμηνο του 2024 συμμετείχε σε διάφορες τουριστικές εκθέσεις (Ινδία, Γερμανία, Ολλανδία) για να διαφημίσει και να προωθήσει τον τουρισμό στην Ελλάδα.

Η αναμενόμενη αύξηση των τουριστών εγείρει φόβους για το κατά ποσό η χώρα μπορεί να αντέξει ένα τέτοιο μέγεθος. Ο λεγόμενος «υπερτουρισμός» απειλεί να βάλει φρένο στην ομαλή λειτουργία των πόλεων και των διάφορων προορισμών. Δημιουργείται πρόβλημα με την έλλειψη προσωπικού σε επιχειρήσεις και με την αδυναμία των διαφόρων υπηρεσιών να σηκώσουν το βάρος. Είναι χαρακτηριστικό ότι στη Σαντορίνη έχει ήδη επιβληθεί περιορισμός στην καθημερινή παρουσία επισκεπτών.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη διαλύει την εγχώρια βιομηχανία και τον αγροτικό τομέα. Έχει δημιουργήσει ένα μοντέλο για την οικονομία, το οποίο βασίζεται στον τζόγο, το real estate και τη «βαριά βιομηχανία» του τουρισμού. Θυσιάζει οποιαδήποτε προοπτική για οικονομική ανάπτυξη και παραγωγική ανασυγκρότηση για τα εύκολα και παρασιτικά κέρδη της ελίτ. Ταυτόχρονα καταδικάζει εργαζόμενους και νεολαία να δουλεύουν σε εργασιακούς χώρους – γαλέρες, χωρίς κανένα εργασιακό δικαίωμα. Μόνη ελπίδα για την κάλυψη των κοινωνικών αναγκών και την άνοδο του βιοτικού επιπέδου είναι η αυτοοργάνωση εργαζομένων και νεολαίας, η ανάληψη ενός αγώνα διεκδίκησης ενάντια στην κυβέρνηση Μητσοτάκη και των φίλων του.

Ελεύθεροι 4 ακόμη επιζώντες από το ναυάγιο της Πύλου

Στις 7 Ιουνίου αφέθηκαν ελεύθεροι άλλοι 4 από τους συνολικά 9 κρατούμενους μετανάστες που γλίτωσαν από το ναυάγιο της Πύλου. Ένας παραμένει στη φυλακή, περιμένοντας απόφαση του δικαστηρίου για άρση ή μη της διοικητικής του κράτησης. Οι 9 μετανάστες κρίθηκαν αθώοι για τα αδικήματα της διακίνησης μεταναστών και της παράνομης εισόδου στη χώρα στις 21 Μαΐου από το Τριμελές Εφετείο Κακουρηγημάτων Καλαμάτας. Είναι πολύ προκλητική η κράτησή τους ακόμα και μετά την αθωωτική απόφαση του δικαστηρίου.

Ο πρωθυπουργός, σε συνέντευξή του στο BBC το Νοέμβριο του 2023, υπερασπίστηκε την πρακτική των βίαιων επαναπροωθήσεων και υποστήριξε την ανυπόστατη εκδοχή του λιμενικού ότι η διάσωση δεν ήταν δυνατή. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη διατηρεί έναν ρόλο χωροφύλακα της περιοχής στο αντιδραστικό και ρατσιστικό φρούριο της ΕΕ. Με τις ευλογίες των ευρωπαίων ελίτ και τη βοήθεια της FRONTEX δολοφονεί και επαναπροωθεί κάθε κατατρεγμένο. Εμπλέκεται άμεσα στα πολεμικά σχέδια του ΝΑΤΟ και στις αντιδραστικές συμμαχίες της περιοχής, βοηθώντας στη δημιουργία κυμάτων προσφύγων. Αντιμετωπίζει τους πρόσφυγες με εκδικητικό μένος, με δικαστήρια, φυλακίσεις και τερατώδεις κατηγορίες. Μόνη λύση είναι η ρήξη και η έξοδος από ΕΕ-ΝΑΤΟ μέσα από τους αγώνες των εργαζομένων και των φτωχών.

Εκπαιδευτικοί

Με όπλο την Απεργία - Αποχή ο αγώνας ενάντια στην αξιολόγηση συνεχίζεται!

Κυβέρνηση και υπουργείο Παιδείας συνεχίζουν την πρωτοφανή τους επίθεση ενάντια στους εκπαιδευτικούς και τα σωματεία τους που αντιστέκονται στην εφαρμογή της ατομικής τους αξιολόγησης. Άξιοι αρωγοί σε αυτήν την επίθεση αποδεικνύονται η Δικαιοσύνη, τα ΜΜΕξαπάτησης, οι Διευθύνσεις Εκπαίδευσης αλλά και σύσσωμος ο παλιός και νέος κυβερνητικός συνδικαλισμός των ΔΑΚΕ(ΝΔ), ΣΥΝΕΚ-ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΔΙΚΤΥΟ(ΣΥΡΙΖΑ, Νέα Αριστερά), ΠΕΚ-ΔΗΣΥ(ΠΑΣΟΚ). Το υπουργείο Παιδείας κάνει συνεχείς προσφυγές στα δικαστήρια για να κηρύξει τις απεργίες - αποχές (της ΟΛΜΕ-ΔΟΕ-ΑΔΕ-ΔΥ) από την αξιολόγηση παράνομες και καταχρηστικές.

Στη συνέχεια οι δικαστές τις κρίνουν παράνομες ή/και καταχρηστικές, όχι μόνο γιατί δεν κηρύσσονται με βάση τις προϋποθέσεις του νόμου Χατζηδάκη, πράγμα που είναι αδύνατον (αφού χρειάζεται να προηγηθεί της απεργίας εξαμήνος διάλογος), αλλά υιοθετούν το σκεπτικό του υπουργείου ότι δεν μπορούμε να απεργούμε ενάντια σε νόμο του κράτος γιατί τότε η απεργία είναι πολιτική και έχει στόχο να ρίξει την κυβέρνηση! Με λίγα λόγια, κυβέρνηση και δικαιοσύνη μας λένε ότι οι δημόσιοι υπάλληλοι απαγορεύεται να απεργούμε αφού οι εργασιακές μας σχέσεις, ο μισθός μας κ.ά. καθορίζονται από νόμους!

Μετά ο Γενικός Γραμματέας του υπουργείου Παιδείας μέσω των Διευθυντών Εκπαίδευσης «ενημερώνει» όλους τους εκπαιδευτικούς της χώρας για τις αποφάσεις, στέλνει απειλητικές εγκυκλίους με τις ποι-νές που προβλέπονται για όσους δεν συμμορφώνονται. Το θράσος του Γ.Γ. φτάνει στο σημείο να ανακοινώνει ψευδώς ότι η απεργία - αποχή είναι παράνομη, πριν ακόμα την προσβάλει στα δικαστήρια! Το πάζλ της επίθεσης συμπληρώνεται με τους αξιολογητές (διευθυντές σχολείων και συμβούλους) να εντείνουν τις πιέσεις και τις απειλές στους υπό αξιολόγηση συναδέλφους (κυρίως νεοδιόριστους) για να κάμψουν τις αντιστάσεις τους. Ταυτόχρονα, τα κανάλια κάνουν λόγο για μια συντεχνία τεμπέληδων που αρνούνται την αξιολόγηση γιατί οι ίδιοι είναι ανεπαρκείς.

Τέλος, είναι και ο ρόλος που παίζουν οι εκπρόσωποι της κυβέρνησης μέσα στο κλάδο μας. Οι δυνάμεις αυτές (οι παρατάξεις ΔΑΚΕ, ΣΥΝΕΚ-ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΔΙΚΤΥΟ, ΠΕΚ-ΔΗΣΥ) πρότειναν το σταμάτημα του αγώνα ενάντια στην ατομική αξιολόγηση και στη ΔΟΕ και στην ΟΛΜΕ λέγοντας ότι οι επαναπροκηρύξεις της απεργίας - αποχής δεν μπορούν να γίνουν, προτείνοντας στο εκπαιδευτικό κίνημα να υποταχθεί στην ψευτό-«νομιμότητα» της κατά τ' άλλα «ανεξάρτητης» δικαιοσύνης και να εγκαταλείψει τον αγώνα για τη σωτηρία της δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης.

Κόντρα σε όλους αυτούς οι εκπαιδευτικοί απάντησαν με τον καλύτερο τρόπο: με τις μαζικότερες Γενικές Συνελεύσεις των τελευταίων ετών (κυρίως στους Συλλόγους Δασκάλων και λιγότερο στις ΕΛΜΕ) όπου σχεδόν ομόφωνα αποφάσισαν τη συνέχιση της απεργίας - αποχής και επέβαλαν τη θέλησή τους στις ολομέλειες των προέδρων

παρά τις αντίθετες εισηγήσεις της πλειοψηφίας της ηγεσίας τους. Μέσα από αυτές τις Γ.Σ. 117 ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ προκήρυξαν τα ίδια τα πρωτοβάθμια σωματεία την απεργία - αποχή, πράγμα το οποίο αρνούνται όχι μόνο οι παρατάξεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού αλλά και οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ(ΚΚΕ). Αυτός ο δρόμος της οργάνωσης του αγώνα από τα κάτω είναι ο μοναδικός τρόπος να ξεπερνιούνται τα ξεπουλήματα του κυβερνητικού συνδικαλισμού, είναι ο δρόμος για να ξαναζωντανέψουμε τα σωματεία μας και να περάσει ο αγώνας ενάντια στην αξιολόγηση στα χέρια της βάσης των εκπαιδευτικών.

Οι συνάδελφοι-ισσες που αντιστέκονται είναι πολλοί-ες και για αυτό το υπουργείο συνεχίζει και θα συνεχίσει να επιτίθεται. Όμως ο αγώνας αυτός, η οργάνωση και η συνέχισή του, δεν θα είναι εύκολη υπόθεση. Θα χρειαστεί να ανασυγκροτήσουμε τα σωματεία μας και τις διαδικασίες τους (Γ.Σ., επιτροπές αγώνα κ.ά.), να οικοδομήσουμε συμμαχίες με γονείς, μαθητές και φοιτητές και να μείνουμε ενωμένοι στο εσωτερικό μας. Να γυρίσουμε την πλάτη στις δυνάμεις που υποσκάπτουν τον αγώνα και να πάρουμε την υπόθεσή του στα χέρια μας.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η εφαρμογή της αξιολόγησης μαζί με την αυτονομία της σχολικής μονάδας είναι τα εργαλεία για την πλήρη ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης που αποτελεί κεντρικό στόχο της νεοφιλελεύθερης πολιτικής της ΝΔ. Όπως μας διαβεβαίωσε ο Μητσοτάκης και ο Άδωνις αμέσως μετά τα αποτελέσματα των Ευρωεκλογών, ερμηνεύοντας, κατά το δοκούν, το γεγονός της απώλειας ενός εκατομμυρίου ψήφων, το μήνυμα που πήραν είναι ότι δεν έχουν ολοκληρώσει όλες τις «μεταρρυθμίσεις» τους, τις οποίες θα εφαρμόσουν άμεσα! Αυτό σημαίνει ότι θα επιτεθούν με πιο βάρβαρο τρόπο σε όλα τα κοινωνικά αγαθά (Παιδεία - Υγεία - κοινωνική ασφάλιση κ.ά.) με στόχο την μετατροπή τους σε εμπορεύματα που το κράτος θα απαλλαγεί εντελώς από την υποχρέωση να τα παρέχει ισότιμα και δωρεάν σε όλους. Θα επιτεθούν με μεγαλύτερη λύσσα στα σωματεία, στον μαχητικό συνδικαλισμό και στο δικαίωμα να απεργείς. Ήδη μας έχουν δείξει τις προθέσεις τους με το τσουνάμι πειθαρχικών διώξεων κατά εκπαιδευτικών για την έκφραση δημόσιας κριτικής στο υπουργείο, για τη στάση τους μέσα σε Γενικές Συνελεύσεις Σωματείων, για τη συμμετοχή τους σε κινητοποιήσεις για την υπεράσπιση δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών.

Εκλογές στα σωματεία των εκπαιδευτικών

Σε αυτό το κλίμα πραγματοποιούνται και οι εκλογές σε ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ για την ανάδειξη αντιπροσώπων για τα συνέδρια των ΔΟΕ και ΟΛΜΕ και για Διοικητικά Συμβούλια στους δασκάλους. Ακόμα δεν έχουν ολοκληρωθεί αλλά μπορούμε να πούμε ότι σε γενικές γραμμές στις ΕΛΜΕ οι δυνάμεις των ΣΥΝΕΚ και ΠΕΚ χάνουν και σε αντιπροσώπους άλλα και σε ψήφους και ποσοστά. Κυρίως καταρρέουν οι πρώτες, εισπράττοντας τα αποτελέσματα της προδοτικής στάσης τους στο θέμα της απεργίας - αποχής και της αξιολόγησης των σχολικών μονάδων άλλα και της πλήρης

ταύτισής τους αυτά τα δύο χρόνια με την πολιτική και πρακτική των ΔΑΚΕ και ΠΕΚ. Η ΔΑΚΕ φαίνεται να έχει μικρή πτώση, ενώ το ΠΑΜΕ δεν καταφέρνει να έχει μεγάλη άνοδο όπως είχαν βάλει στόχο. Οι Παρεμβάσεις κρατούν και αυξάνουν ελαφρώς τις δυνάμεις τους σε ΟΛΜΕ και ΔΟΕ. Στην ΔΟΕ, η ΔΑΚΕ κρατά τις δυνάμεις της, εμφανίζει μεγάλη άνοδο το ΠΑΜΕ όπου με βάση τις εκτιμήσεις των ίδιων θα κοντράρουν την ΔΑΚΕ για την πρώτη θέση και φαίνεται να συγκρατεί τις δυνάμεις του το Αυτόνομο Δίκτυο. Τα αποτελέσματα των εκλογών στη ΔΟΕ δεν αποτυπώνουν το κλίμα των πρόσφατων Γ.Σ., φαίνεται ότι η ΔΑΚΕ με τις προσπάθειες της στη Διοίκηση κρατά ένα κομμάτι εκπαιδευτικών που είναι διευθυντές - σύμβουλοι - συνάδελφοι που μέσω του ρουσφετιού και της αξιολόγησης «ονειρεύονται» καριέρες και διευθυντικές θέσεις. Αυτοί την στηρίζουν και είναι ο «άλ-

λος» κόσμος μέσα στην εκπαίδευση που ακόμα δεν τολμά να εμφανιστεί στις Γ.Σ. και να συγκρουστεί ευθέως με την πλειοψηφία των συναδέλφων. Είναι αυτό ακριβώς το κομμάτι - οι αξιολογητές - με το οποίο θα κληθεί να αναμετρηθεί το εκπαιδευτικό κίνημα και που θα πρέπει να το απομονώσει και να το πετάξει έξω από τα σωματεία.

Η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών δώσαμε όλες μας τις δυνάμεις στον αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση, στην ματαίωση των εξετάσεων τύπου ΡΙΖΑ και στην οργάνωση των Γ.Σ. για να συνεχιστεί η απεργία - αποχή και καταφέραμε να εκλέξουμε από μία αντιπρόσωπο στην ΔΟΕ και την ΟΛΜΕ. Τα αποτελέσματα των εκλογών στις ΕΛΜΕ - ΣΕΠΕ που συμμετέχει η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών φαίνονται στους παρακάτω πίνακες (εντός παρενθέσεων τα αποτελέσματα των εκλογών του 2022).

Ζ' ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ Π.Ε. ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ

	ΔΣ			ΔΟΕ		
	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	%	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	%
ΨΗΦΙΣΑΝ	539 (472)			539 (479)		
ΑΚΥΡΑ	4 (5)			6 (6)		
ΛΕΥΚΑ	12 (8)			12 (8)		
ΔΑΚΕ (ΝΔ)	233 (184)	3 (3)	44,55 (40,08)	219 (210)	2 (2)	42,03 (45,16)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΡΙΖΟΣ-ΠΑΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ (ΑΝΤΑΡΣΥΑ)	143 (132)	2 (2)	27,34 (28,76)	158 (125)	2 (2)	30,32 (26,88)
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ (ΟΚΔΕ)	78 (82)	1 (1)	14,91 (17,86)	76 (72)	1 (1)	14,58 (15,48)
ΔΙΚΤΥΟ (ΣΥΡΙΖΑ)	62 (36)	1 (1)	11,85 (7,84)	59 (58)	0 (0)	11,32 (12,4)
ΠΑΜΕ (ΚΚΕ)	7 (-)	0 (-)	1,33 (-)	9 (-)		1,72 (-)
ΔΗΣΥ (ΠΑΣΟΚ)	-(25)	0	-(5,44)			

Α' ΕΛΜΕ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 2024 (21ο Συνέδριο)

	ΨΗΦΟΙ	ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ	ΠΟΣΟΣΤΑ (%)
ΠΑΜΕ (ΚΚΕ)	93 (67)	1 (1)	42,47 (27,13)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΜΛ-ΚΚΕ)	55 (46)	1 (1)	25,11 (18,62)
ΔΑΚΕ	27 (38)	0 (0)	12,33 (15,38)
ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ)	17 (36)	0 (0)	7,76 (14,57)
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ (ΟΚΔΕ)	24 (23)	0 (0)	10,96 (9,31)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ (ΚΚΕ-μλ)	- (19)	- (0)	- (7,69)
ΠΕΚ(ΠΑΣΟΚ)	- (17)	- (0)	- (6,88)
ΛΕΥΚΑ	2 (1)		0,91 (0,40)
ΑΚΥΡΑ	1 (0)		0,46 (0,00)
ΣΥΝΟΛΟ	219 (247)	2 (2)	

Ε' ΕΛΜΕ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 2024 (21ο Συνέδριο)

	ΨΗΦΟΙ	ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ	ΠΟΣΟΣΤΑ (%)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΜΛ-ΚΚΕ)	381 (279)	4 (3)	46,29 (38,06)
ΔΑΚΕ (ΝΔ)	195 (150)	2 (2)	23,69 (20,46)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ (ΚΚΕ)	119 (106)	1 (1)	13,37 (14,46)
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ (ΟΚΔΕ)	57 (49)	1 (0)	6,93 (6,68)
ΣΥΝΕΚ(ΣΥΡΙΖΑ-ΝΕΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ)	40 (88)	0 (1)	4,86 (12,01)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ (ΚΚΕ-μλ)	33 (36)	0 (0)	4,01 (4,91)
ΠΕΚ (ΠΑΣΟΚ)	- (19)	- (0)	- (2,59)
ΛΕΥΚΑ	4 (4)		0,49 (0,55)
ΑΚΥΡΑ	3 (2)		0,41 (0,27)
ΣΥΝΟΛΟ	823 (733)	8 (7)	

Φοιτητικές Εκλογές

Ο αγώνας κατά των Ιδιωτικών Πανεπιστημίων έφερε στην επιφάνεια την πολύχρονη κρίση του φοιτητικού κινήματος

Οι φετινές φοιτητικές εκλογές διεξήχθησαν σε μία ιδιαίτερα σημαντική συγκυρία, μόλις 2 μήνες μετά τον ιστορικό αγώνα που έδωσε – και δίνει – το φοιτητικό κίνημα ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Παρ' όλ' αυτά, δεν υπήρξε μια αύξηση της συμμετοχής που να αντικατοπτρίζει τη σημασία του φετινού αγώνα, αλλά μια αισθητή μείωση (περίπου 4,5 χιλιάδες ψήφοι λιγότεροι, 53.617 από 58.041 πέρσι). Αυτό οφείλεται κατά κύριο λόγο στην στάση των πολιτικών δυνάμεων, ιδιαίτερα στην απότομη και αδικαιολόγητη διακοπή των κινητοποιήσεων μετά την ψήφιση του νόμου Πιερρακάκη και σε μια ορισμένη απογοήτευση και αποθάρρυνση των φοιτητών που ακολούθησε.

Πέρα από τη μείωση της συμμετοχής, χαρακτηριστική ήταν η σχεδόν πλήρης απουσία οποιαδήποτε πολιτικής συζήτησης, ειδικά γύρω από το πρόσφατο κίνημα και τα συμπεράσματά του, με σημαντική ευθύνη των αριστερών δυνάμεων. Μετά την ψήφιση του νόμου αρκέστηκαν αποκλειστικά σε αερολογίες τύπου «νικήσαμε» και σε συμβολικές κινήσεις εντυπωσιασμού για να αποπροσανατολίσουν τους φοιτητές από την εγκληματική διακοπή του φετινού αγώνα. Στην ίδια κατεύθυνση επέδρασε η τρομακτική αδράνειά τους μπροστά στο κίνημα αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό, που ξεσήκωσε τους φοιτητές σε ΗΠΑ, Ευρώπη και όλο τον κόσμο. Παρά την ορμητική εμφάνιση αυτού του διεθνούς κινήματος, εδώ δεν υπήρχε καμία σχετική συζήτηση και κυρίως καμία προσπάθεια δημιουργίας αγώνα (με συνελεύσεις, πορείες ή και κάποιες καταλήψεις) πέρα από τους γνωστούς ακτιβισμούς, σε πολλές περιπτώσεις ανέξοδους.

Οι εκλογές δεν εξέφρασαν τα μεγάλα πολιτικά προχωρήματα από τον φετινό φοιτητικό αγώνα, αλλά αναδεικνύουν όλα τα προβλήματα που έχουν συσσωρευτεί μετά από πολλά χρόνια κρίσης του φοιτητικού κινήματος. Η δυνατότητα μιας σχετικής ανασυγκρότησης των Συλλόγων μετά τις φοιτητικές κινητοποιήσεις για την ώρα δείχνει ότι δυσκολεύεται να γίνει πραγματικότητα. Γενικά, είχαμε μια σχετική απαξίωση της διαδικασίας από σημαντικό κομμάτι των φοιτητών. Όσοι συμμετείχαν ήρθαν να ψηφίσουν χωρίς καμία συζήτηση, ενώ αρκετοί – παρά την συμμετοχή τους στο κίνημα – επέλεξαν να απέχουν. Θεώρησαν πως με αυτό τον τρό-

πο (σίγουρα προβληματικό) θα διαμαρτυρηθούν για τη διαχείριση των αριστερών δυνάμεων, ενώ η ανύπαρκτη προεκλογική συζήτηση αποστασιοποίησε ακόμα περισσότερους από τη διαδικασία. Πιο σημαντικό απ' όλα, εμφανίζεται ένα τεράστιο πολιτικό κενό, όπου καμία δύναμη δεν φαίνεται ικανή να εκφράσει τις πιο θετικές αγωνιστικές διαθέσεις των φοιτητών, όπως εκδηλώθηκαν στο πρόσφατο κίνημα. Μαζί περιορίζουν και δυσκολεύουν το έδαφος για να προχωρήσει μια διαδικασία ριζοσπαστικοποίησης και πολιτικοποίησης, αρχής διαμόρφωσης μιας νέας γενιάς αγωνιστών.

Η ΠΚΣ διατηρεί την πρώτη θέση για τρίτη συνεχόμενη χρονιά, καταγράφοντας σημαντική πτώση 2,5 χιλιάδων ψήφων περίπου. Συγκεντρώνει το μεγαλύτερο κομμάτι της αποχής τόσο σε απόλυτα (19.660 ψήφοι πέρσι, 17.170 φέτος) όσο και σε σχετικά νούμερα, με πτώση του ποσοστού της σε 32.85% (-2,2%). Το αποτέλεσμα, που μόνο κατά ένα μικρό μέρος της αποδίδει μια δίκαιη τιμωρία, οφείλεται στην προδοτική και απεργοσπαστική πολιτική της στο κίνημα κατά των ιδιωτικών πανεπιστημίων και τη στάση της μετά από αυτό. Έκανε ό,τι μπορούσε για να αποτρέψει την ανάπτυξη της ριζοσπαστικοποίησης και πολιτικοποίησης των φοιτητών. Επιτέθηκε επανειλημμένα σε όποιο σύνθημα έβαζε στο επίκεντρο του αγώνα την ανατροπή της κυβέρνησης και του νεοφιλελεύθερου μνημονιακού καθεστώτος («πάλι καπιταλισμό θα έχουμε...»). Υποβάθμισε το μέγεθος της επίθεσης («και τα δημόσια πανεπιστήμια έχουν προβλήματα») και τη διάλυση που θα φέρουν τα ιδιωτικά («να παλέψουμε για καλύτερα δημόσια»). Την κρίσιμη στιγμή μετά την ψήφιση του νόμου, έριξε όλες τις δυνάμεις της για το κλείσιμο των καταλήψεων. Διεξήγαγε μια απολίτικη προεκλογική καμπάνια, χωρίς σχεδόν την παραμικρή αναφορά στο πρόσφατο κίνημα και προσπάθησε να μετατρέψει τις εκλογές σε ένα δημοψήφισμα ανάμεσα σε αυτή και τη ΔΑΠ. Τελικά δεν κατάφερε να συσπειρώσει τους φοιτητές πάνω στην αντι-ΔΑΠ ψήφο. Η ψήφος στην ΠΚΣ κάθε χρόνο παίρνει όλο και πιο απολίτικα χαρακτηριστικά, μετατρέπεται σε μια ψήφο «ανάθεσης» στην καλύτερη περίπτωση. Η ενίσχυση της γίνεται σχεδόν αποκλειστικά σε μια βάση συντηρητική και μέσα σε ακραίες αντιφάσεις (π.χ. Όχι στα ιδιωτικά πανεπιστήμια αλλά μπλοκάρι-

σμα του κινήματος), μέσα στις οποίες όλο και πιο δύσκολα θα μπορεί να ισορροπήσει.

Η ΔΑΠ βρέθηκε για τρίτη συνεχόμενη χρονιά στη δεύτερη θέση, με 25,23% (-0,46%) και 1.255 λιγότερες ψήφους. Η κατάδικη της ΔΑΠ, η οργή και απόρριψη της νεολαίας για την κυβερνητική πολιτική είναι ξεκάθαρη. Δεν κατάφερε να εκμεταλλευτεί το μπλοκ «ανοιχτής σχολής» για την εκλογική της ενίσχυση, δεν εμφανίζεται σε νέους Συλλόγους και είναι σε κατάσταση διαρκούς φθοράς σε πολλούς Συλλόγους. Η ανυπαρξία συζήτησης και η μείωση της συμμετοχής έκαναν πιο «μαλακή» την πτώση της, η οποία θα μπορούσε να είναι πολύ μεγαλύτερη. Όλο και περισσότερο φυτοζωεί μέσα στις σχολές χάρη σε έναν – ριζωμένο μεν αδυνατισμένο δε – μηχανισμό, που στηρίζεται στην εκλογική «κυριαρχία» της κυβέρνησης Μητσοτάκη.

Στάσιμη η ΠΑΣΠ για άλλη μια χρονιά με 10,50% (+1%) και ελαφριά αύξηση του ποσοστού της λόγω της μείωσης της συμμετοχής. Φέτος παίρνει την τρίτη θέση κυρίως λόγω της διάλυσης των ΕΑΑΚ, μπορεί να γλίστρε από άλλη μια απότομη πτώση, αλλά η πορεία της προς την περιθωριοποίηση δεν αναστρέφεται. Το ΔΙΚΤΥΟ (πρώην BLOCO), παράταξη πλέον της Νέας Αριστεράς, καταγράφει απότομη πτώση στα όρια της κατάρρευσης. Χάνει τα 2/3 των ψήφων του (από 1.500 σε 500 ψήφους περίπου), πληρώνει την πλήρη απουσία του από τις σχολές και τις νεοφιλελεύθερες μνημονιακές πολιτικές που υποστηρίζει.

Οι φετινές εκλογές συμβολίζουν και την τυπική πλέον διάλυση των ΕΑΑΚ, η οποία σε ένα βαθμό τις σημάδεψε κιόλας. Το όνομα διατηρείται τυπικά από την ΑΡΑΣ/ΛΑΕ, αλλά μετά από χρόνια εσωτερικής πολυδιάσπασης και ξεχωρων κατεβασμάτων ανάλογα τη σχολή, φέτος έχουμε τον πλήρη κατακερματισμό τους: προέκυψαν 4(!) διαφορετικοί συνδυασμοί από δυνάμεις που μέχρι πέρσι είχαν μια σχέση με το όνομα ΕΑΑΚ. Ένας 30χρονος κύκλος στις σχολές φαίνεται να κλείνει, αρνητικά, παρά τη σημαντική συμμετοχή αυτού του χώρου σε πολλούς μεγάλους αγώνες του φοιτητικού κινήματος. Η χρόνια κακοποίηση κάθε έννοιας «ενότητας» και σεβασμού των δημοκρατικών διαδικασιών και των δομών αυτοοργάνωσης του φοιτητικού κινήματος, η μακρόχρονη πολιτική υποκατάσταση της ζωντανής λειτουργίας των

Πανελλαδικά Αποτελέσματα Φοιτητικών Εκλογών 2024

	ΨΗΦΟΙ	%
ΨΗΦΙΣΑΝ	53.617	-
ΕΓΚΥΡΑ-ΣΥΝΟΛΟ	52.265	-
ΑΚΥΡΑ	1.352	-
ΠΚΣ	17.170	32,85%
ΔΑΠ	13.186	25,23%
ΠΑΣΠ	5.486	10,50%
ΕΑΑΚ	4.107	7,86%
ΑΤΤΑΚ	2.447	4,68%
Αριστερή Ενωτική Συνεργασία	1.740	3,33%
Συσπείρωση Αριστερών Σχημάτων	1.572	3,00%
ΔΙΚΤΥΟ	533	1,02%
Αγωνιστικές Κινήσεις	463	0,88%
ΣΣΠ	416	0,80%
Φοιτητική Πορεία	55	0,11%
ΛΟΙΠΑ	3.453	6,61%
ΛΕΥΚΑ	1.637	3.13%

συλλόγων από την εκάστοτε «κυρίαρχη» πολιτική δύναμη κ.λπ. αυτό που αφήνουν πίσω τους είναι ένα τοπίο κατακερματισμένο, όπου οι τάσεις/σχέσεις προσαρμογής και υποταγής στον ρεφορμισμό (ΚΚΕ) και την αστική πολιτική (ΜΕΡΑ25, Νέα Αριστερά, κ.λπ.) είναι οι μεγαλύτερες από ποτέ στα 50 χρόνια της Μεταπολίτευσης.

Η ΣΣΠ εμφάνισε αισθητή αύξηση με κατέβασμα σε 30 Συλλόγους (από 29), κερδίζοντας 416 ψήφους (+62 από πέρσι) και 31 έδρες (+5 από πέρσι). Μεγάλο βήμα εμπρός είναι η αύξηση στη Θεσσαλονίκη, όπου σχεδόν διπλασιάσαμε τις ψήφους μας (77 από 41), κατακτώντας την πρωτιά και αυτοδυναμία στο Γεωλογικό του ΑΠΘ. Σταθερά ανοδική είναι η καταγραφή στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων διατηρώντας την 3η θέση (από περίπου 9% σε 10,25%, 305 ψήφους από 281), με πρωτιά και αυτοδυναμία στη Φιλοσοφία, πρωτιά στο Ιστορικό-Αρχαιολογικό και δεύτερη θέση σε αρκετές άλλες σχολές (Φυσικό, ΠΤΝ, Χημικό). Το φετινό αποτέλεσμα αποτελεί ένα ακόμα βήμα στη σταθερή ενίσχυση της παράταξής μας τα τελευταία χρόνια, κόντρα στη γενική κρίση του φοιτητικού κινήματος. Το αποτέλεσμα είναι θετικό, αν και περιορίζεται από την αδύναμη παρουσία μας στην Αθήνα,

με αποτέλεσμα να παραμένει αναντίστοιχο των αναγκών της περιόδου. Ευχαριστούμε κάθε φοιτητή και φοιτητή που έδωσε μαζί μας την μάχη των εκλογών και μας στήριξε με την ψήφο του.

Ως ΣΣΠ, θα δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις στην προσπάθεια ανασυγκρότησης των Συλλόγων και στην ανάπτυξη ενός μαζικού και μαχητικού φοιτητικού κινήματος, πατώντας πάνω στην πολύτιμη εμπειρία και την παρακαταθήκη του ιστορικού φετινού αγώνα κατά των ιδιωτικών πανεπιστημίων. Για την ανάπτυξη της ριζοσπαστικοποίησης και πολιτικοποίησης της νεολαίας. Κόντρα στις αποτυχημένες και αδιέξοδες συνταγές των φανταστικών «νικών», «συμβολικών κινήσεων» και διοχέτευση των αγώνων σε εκλογικούς σχεδιασμούς. Αυτός είναι ο μόνος δρόμος για να παλέψουμε για την ζωή και την αξιοπρέπεια μας, για το μέλλον που μας αντιστοιχεί, ενάντια σε πόλεμο, ακρίβεια, διάλυση της Παιδείας, για να ανατρέψουμε την φιλοπόλεμη κυβέρνηση της ΝΔ και να τσακίσουμε τους δυτικούς ιμπεριαλιστές ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ.

Πλήρης ανακοίνωση στο Blog της ΣΣΠ:
https://sosialistiki-spoudastiki-pali.blogspot.com/2024/05/2024_27.html

Πανελλαδικά αποτελέσματα της ΣΣΠ (σε παρένθεση τα αντίστοιχα του 2023)			
Πόλεις	Σχολές	Ψήφοι	Έδρες
Αθήνα	Μηχανολόγοι Μηχανικοί ΕΜΠ	3 (11)	0(0)
	Γεωπονικό	5 (-)	0(0)
	ΣΜΗΧ ΠΑΔΑ	7 (6)	0(0)
	ΣΔΟΚΕ ΠΑΔΑ	5 (9)	0(0)
Σύνολο Αθήνα:		4 (4)	20 (28) 0(0)
Θεσσαλονίκη	Βαλκανικών Σπουδών ΠΑΜΑΚ	8 (5)	0(-)
	Πολιτικές Επιστήμες ΑΠΘ	10 (7)	1(1)
	ΤΕΠΑΕ ΑΠΘ (Νηπιαγωγών)	8 (-)	2(-)
	Χωροταξία ΑΠΘ	3 (-)	0(-)
	Γεωλογία ΑΠΘ	25 (8)	5(2)
	ΦΠ ΑΠΘ	3 (3)	0(1)
	Κοινωνικών Επιστημών ΔΙΠΑΕ	8 (7)	1(1)
	Θεάτρου ΑΠΘ	1 (4)	-
	Αγγλική Φιλολογία ΑΠΘ	8 (4)	1(1)
	Γαλλική Φιλολογία ΑΠΘ	2 (2)	1(0)
	Πληροφορική ΑΠΘ	1 (1)	-
Σύνολο Θεσσαλονίκη		11(9)	77 (41) 11(7)
Γιάννενα	Φυσικό	46 (46)	3(2)
	Χημικό	33 (23)	1(1)
	ΠΤΝ	41 (49)	3(3)
	ΠΤΔΕ	23 (42)	1(2)
	Ιστορικό – Αρχαιολογικό	79 (49)	4(3)
	Φιλοσοφία	35 (29)	5(5)
	Ψυχολογία	8 (11)	2(2)
	Πληροφορική	11 (14)	0(1)
	BET	8 (5)	1(0)
	Φιλολογία	7 (2)	1(0)
	Μαθηματικό	4 (3)	0(0)
	ΤΕΙ	6 (6)	0(0)
	Οικονομικό	5 (-)	0(-)
Σύνολο Γιάννενα		13(14)	306 (281) 21(19)
Πάτρα	Μηχανικοί Πληροφορικής	4 (7)	0(0)
	Βιολογικό	9 (1)	0(0)
Σύνολο Πάτρα		2(2)	13 (8) 0(0)
Σύνολο		30 (29)	416 (354) 31(26)

Μετά τις Φοιτητικές Εκλογές Πώς πρέπει να συνεχίσει το φοιτητικό κίνημα;

Οι φετινές φοιτητικές εκλογές διεξήχθησαν σε μια αρκετά διαφορετική συγκυρία σε σχέση με αυτές των τελευταίων χρόνων. Το φοιτητικό κίνημα φέτος έδωσε έναν μεγαλειώδη αγώνα, διάρκειας 2 μηνών ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια, με καταλήψεις διαρκείας, εβδομαδιαίες πορείες κ.λπ.. Παρόλο όμως που οι φετινές φοιτητικές εκλογές διεξήχθησαν μέσα σε ένα κλίμα γενικών κινητοποιήσεων, στην Ελλάδα αλλά και σε άλλες χώρες, για τα Ιδιωτικά Πανεπιστήμια και την Παλαιστίνη, η κάλπη δεν αυξήθηκε. Αν κάτι αποτυπώνεται ξεκάθαρα στα φετινά αποτελέσματα είναι ότι το φοιτητικό κίνημα βρίσκεται σε βαθιά κρίση. Η απουσία πολιτικής συζήτησης για το φοιτητικό κίνημα του Γενάρη-Φλεβάρη, η αδράνεια των «ηγεσιών» του φοιτητικού κινήματος μπροστά στην γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού είναι μερικά ακόμη δείγματα που επιβεβαιώνουν αυτό το συμπέρασμα.

Βέβαια, η κάλπη ανέδειξε και κάτι άλλο. Όσες δυνάμεις επιχείρησαν να κλείσουν άρον - άρον το φοιτητικό κίνημα, είτε υπερασπιζόμενες τα Ιδιωτικά Πανεπιστήμια, είτε ύπουλα εκ των έσω να παίξουν απεργοσπαστικό ρόλο, τιμωρήθηκαν. Η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ (παράταξη της Νέας Δημοκρατίας) δεν κατάφερε να κερδίσει όλο το μπλοκ αντι-κατάληψης. Η ΠΚΣ έχασε την «πρωτιά» σε σημαντικά ιδρύματα και σχολές (ΑΠΘ κ.ά.), ενώ εμφάνισε και ποσοστιαία μείωση. Το Δίκτυο, πρώην νεολαία ΣΥΡΙΖΑ, νυν νεολαία Νέας Αριστεράς καταγράφει ελεύθερη πτώση. Οι φετινές εκλογές συμβολίζουν και την τυπική πλέον διάλυση των ΕΑΑΚ. Η τριχοτόμησή τους και η στροφή ορισμένων κομματιών τους στην αστική πολιτική του ΜέΡΑ25 ή στον καθαρό ρεφορμισμό του ΚΚΕ είναι ενδείξεις της κρίσης τους.

Οι επιθέσεις που καλείται το φοιτητικό κίνημα να αντιμετωπίσει είναι τεράστιες. Ήδη η κυβέρνηση της Μητσοτάκη σε αγαστή συνεργασία με τους πρυτάνεις, επιχειρούν να τρομοκρατήσουν τους αγωνιστές φοιτητές. Τους τελευταίους μήνες έχουν επιδοθεί σε ένα «κυνήγι μαγισσών», συλλαμβάνοντας φοιτητές που κάνουν δράσεις για την Παλαιστίνη, εκκενώνουν στέκια και καταλήψεις εντός των πανεπιστημίων. Ήδη, η εφαρμογή των αντιεκπαιδευτικών νόμων και του εκτρώματος Πιερρακάκη επιφέρουν καταστροφικές συνέπειες: ταξικός αποκλεισμός, καταστροφή υποδομών, πυρκαγιές σε εστίες στα Ιωάννινα, κ.λπ..

Η επόμενη ακαδημαϊκή χρόνια επιφυλάσσει στους φοιτητές κι άλλες, ακόμα σκληρότερες επιθέσεις. Από Σεπτέμβρη θα δούμε τις πρώτες εφαρμογές διαφόρων ψηφισμένων νόμων. Το υπουργείο Παιδείας προετοιμάζει ήδη τα επόμενα μαζικά κλεισίματα και συγχωνεύσεις σχολών, πλησιάζουν οι πρώτες διαγραφές φοιτητών. Η χρηματοδότηση των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων θα μειωθεί κι άλλο, οδηγώντας τα στην αναζήτηση πόρων από τις δικές μας τσέπες μέσω της επιβολής διδάκτρων. Ενώ, θα επιχειρήσουν και ένα σημαντικό χτύπημα στην δευτεροβάθμια εκπαίδευση, την μετατροπή των Λυκείων σε εξεταστικά κέντρα – αναμορφωτήρια, με πανελλήνιες σε κάθε τάξη του Λυκείου και αποκλεισμό των φτωχότε-

ρων μαθητών από την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Προφανώς για να επιβληθούν αυτά τα χτυπήματα-τομές στην δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση, απαραίτητο συμπλήρωμα αποτελεί η καταστολή, η τρομοκρατία και η διάλυση κάθε δομής του φοιτητικού κινήματος.

Ο διπλός στόχος της κυβέρνησης είναι πρώτον η απαλλαγή του χρεωκοπημένου ελληνικού δημοσίου από το «βάρος» της χρηματοδότησης της δημόσιας Παιδείας και μετακύλιση του κόστους στις πλάτες των φοιτητών, και δεύτερον η δημιουργία μιας αγοράς της εκπαίδευσης, εντός και εκτός των δημοσίων ΑΕΙ, και ο αποκλεισμός από την τριτοβάθμια των πιο φτωχών στρωμάτων της νεολαίας. Ο Μητσοτάκης κι η συμμορία του θέλουν να επιβάλουν την χούντα της αγοράς μέσα στα πανεπιστήμια, χρησιμοποιώντας την γκεμπελική προπαγάνδα των ΜΜΕ, το ξύλο και την τρομοκρατία, παραβιάζοντας το άσυλο και καταστέλλοντας κάθε φοιτητική διεκδίκηση. Οι προκλητικές δηλώσεις του Μητσοτάκη είναι χαρακτηριστικές: «Αποδείξαμε και έμπρακτα ότι η τάξη και ο νόμος θα επιβληθούν και εντός του δημόσιου πανεπιστημίου». Η κυβέρνηση μετά το φετινό φοιτητικό κίνημα αντιλαμβάνεται πως έχει δημιουργηθεί μέσα στα ΑΕΙ ένα πρόπλασμα πρωτοπορίας με αγωνιστικές παραστάσεις και εφόδια για την ανάπτυξη ενός νέου φοιτητικού κινήματος για την υπεράσπιση της δημόσιας - δωρεάν Παιδείας. Αυτό, σε συνδυασμό με την δική της φθορά (ακρίβεια, ιδιωτικοποιήσεις, σκάνδαλα, καταστολή, εμπλοκή στον πόλεμο κ.ά.), στριμώχνει σημαντικά την κυβέρνηση, γι' αυτό και η ίδια απαντάει με ακραία καταστολή των δικαιωμάτων και των ελευθεριών μας.

Το φοιτητικό κίνημα πρέπει να περάσει ξανά στην αντεπίθεση. Να ξαναπιάσουμε το κόκκινο νήμα του μεγαλειώδους φοιτητικού κινήματος και να συνεχίσουμε τον αγώνα για την υπεράσπιση της δημόσιας και δωρεάν Παιδείας και του μέλλοντός μας. Η φετινή χρονιά πρέπει να αποτελέσει ορόσημο για το φοιτητικό κίνημα. Οι επιθέσεις - σταθμοί που έχουμε μπροστά μας, σε συνδυασμό και με τις παγκόσμιες εξελίξεις που μας φέρνουν αντιμέτωπους με το ξέσπασμα ενός Γ' Παγκοσμίου Πολέμου πρέπει να γίνουν το έναυσμα για την ανασύνθεση και ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος, μέσω της ενίσχυσης της επαναστατικής πολιτικής, της πολιτικής της ΣΣΠ. Πλάι στις κινητοποιήσεις που ξεσπούν σε κάθε γωνιά του πλανήτη, πρέπει να υπερασπιστούμε τον παλαιστινιακό λαό που μάχεται για την επιβίωσή του, στρέφοντας τα όπλα ενάντια στην δική μας κυβέρνηση και στους ιμπεριαλιστές ΕΕ-ΗΠΑ-NATO. Μέσα από τις γενικές συνελεύσεις, με μαχητικές καταλήψεις και διαδηλώσεις. Οικοδομώντας έναν αγώνα διαρκείας και ένα παγκόσμιο αντιπολεμικό και αντιιμπεριαλιστικό κίνημα, θα μπορέσουμε να ανατρέψουμε την κυβέρνηση δολοφόνων της ΝΔ και να μπλοκάρουμε την κατάργηση όλων των κατακτήσεων της Μεταπολίτευσης και την γενοκτονία του ηρωικού παλαιστινιακού λαού.

■ Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη

Ευρωεκλογές 2024

Μια πρώτη αποτίμηση των αποτελεσμάτων στ

1. Τα αποτελέσματα των Ευρωεκλογών της 9ης Ιουνίου στην Ελλάδα είναι πρώτα απ' όλα ένα ισχυρό χτύπημα στη ΝΔ του Μητσοτάκη. Έχασε σχεδόν 1 εκ. ψήφους από τις βουλευτικές εκλογές του Ιουνίου 2023, ενώ με 28,31% βρέθηκε πολύ κάτω από τον στόχο που είχε θέσει ο ίδιος ο Μητσοτάκης (το 33% των ευρωεκλογών του 2019). Αυτή η πτώση είναι μια σαφής έκφραση της πλατιάς λαϊκής δυσaréσκειας, αν όχι αηδίας και οργής, για την ακραία νεοφιλελεύθερη και εγκληματική πολιτική της ΝΔ. Δείχνει πόσο σαθρή ήταν η λεγόμενη "κυριαρχία" του Μητσοτάκη, στην ουσία ένας μύθος ή μια χαλκευμένη εικόνα, που επιχειρούνταν να επιβληθούν μέσω του μεγαλύτερου μέρους των ΜΜΕ. Η πτώση και αποδοκιμασία της ΝΔ είναι το βασικό θετικό σημείο του εκλογικού αποτελέσματος, από το οποίο μπορεί να ανοίξει ένας νέος δρόμος για τους αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας, ώστε να φτάσουν στην ανατροπή αυτής της μισητής και επικίνδυνης κυβέρνησης.

2. Η ήττα της ΝΔ περιορίζεται κάπως (τουλάχιστον στις άμεσες συνέπειές της) από την συνεχιζόμενη πτώση του ΣΥΡΙΖΑ (14,92% από 17,83% τον Ιούνιο του 2023, απώλεια σχεδόν 340.000 ψήφων) και από το σταθερά χαμηλό ποσοστό όπου μένει καθηλωμένο το ΠΑΣΟΚ (12,79% από 11,84%, απώλεια σχεδόν 110.000 ψήφων). ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ έχασαν μαζί 450.000 ψήφους αποδεικνύοντας για ακόμα μια φορά την αντιπολιτευτική και πολιτική αναπηρία τους.

3. Το νέο άλμα της αποχής (έφτασε σχεδόν στο 59%, ήταν λίγο πάνω από 46% τον Ιούνιο του 2023, ποσοστό ήδη σοβαρά αυξημένο και ανησυχητικό) έχει δημιουργήσει νέα δεδομένα. Ειδικά όσο αυτή η αποχή τείνει να σταθεροποιηθεί σε αυτά τα δυσθεώρητα ύψη.

Πρώτα απ' όλα, η αποχή είναι αποτέλεσμα της κρίσης του αστικού πολιτικού σκηνικού. Το σοκ υποτίθεται από την αποχή, η ανησυχία για τους κινδύνους αποξένωσης των πολιτών από το πολιτικό σύστημα κ.λπ. είναι σκέτη υποκρισία, καθώς οι ίδιες αστικές νεοφιλελεύθερες / μνημονιακές δυνάμεις ωθούν διαρκώς προς την πλήρη αποπολιτικοποίηση και αποϊδεολογικοποίηση, ως βασική μέθοδο για να διατηρούν την κυριαρχία τους. Οι λιτανείες τους (να φέρουμε τον κόσμο ξανά κοντά στην πολιτική, να ασχοληθούμε με τα προβλήματά του, να δείξουμε τη σημασία της "Ευρώπης" στην "καθημερινότητα" κ.ο.κ.) ακούγονται όλο και πιο γελοίες, όταν όλοι έχουν ουσιαστικά την ίδια νεοφιλελεύθερη και φιλοϊμπεριαλιστική πολιτική.

Αν και η πραγματική αποχή είναι μικρότερη από το ποσοστό που εμφανίζεται (αν γίνονταν οι αναγκαίες εκκαθαρίσεις στους εκλογικούς καταλόγους), δεν υπάρχει αμφιβολία για το βασικό συμπέρασμα: οι εργαζόμενες και λαϊκές μάζες βρίσκονται σε αυξανόμενη αποσύνδεση από την αστική πολιτική – και το χάσμα που τις χωρίζει από τις αστικές δυνάμεις τείνει να γίνει πραγματική άβυσσος. Οι κύριες αστικές δυνάμεις (ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ ΠΑΣΟΚ) έχασαν συνολικά σχεδόν 1,5 εκ. ψήφους: μια κατάσταση που τείνει να θυμίσει τη θυελλώδη πολιτική

κρίση του 2010-2015, όταν όλες οι "παλιές" μνημονιακές δυνάμεις σαρώθηκαν από κοινού.

4. Αυτό το κενό ή το νέο άλμα στην κρίση αντιπροσωπεύσης εγκυμονεί αφενός δυνατότητες αμφισβήτησης της σημερινής κατάστασης (που όμως για την ώρα μένουν χωρίς πολιτική ή και χωρίς επαρκή αγωνιστική έκφραση). Αφετέρου όμως οφείλεται και σε μια βαθιά απογοήτευση και παραίτηση, που έχουν καταβάλει πλατιά κομμάτια κυρίως των εργαζομένων και λαϊκών μαζών. Πρόκειται για έναν τεράστιο κίνδυνο, μετατροπής πλατιών κοινωνικών και νεολαιίστικων κομματιών σε έναν απολίτικο και απαθή "χυλό".

Η σύγκρουση με αυτή τη συνείδηση, που συνιστά μοιρολατρική αποδοχή μιας περιθωριοποίησης, είναι βασικό μέλημα των αγωνιστών του εργατικού κινήματος, μέσα από την ανάπτυξη και εμφάνιση των αγώνων. Όχι το καλόπιασμά της με παράταιρες, ανεύθυνες απόψεις, που υπερεξογκώνουν την απονομιμοποιητική λειτουργία της αποχής και τον ρόλο της ως "γόνιμο έδαφος" ή την ανάγουν σε κεντρικό σύνθημα πολιτικής καμπάνιας!

5. Τα ακροδεξιά ή ανοιχτά αντιδραστικά ψηφοδέλτια ενισχύονται και προσεγγίζουν συνολικά το 20%. Παρότι αποτελούν εφεδρεία του συστήματος για το χτύπημα του εργατικού κινήματος και παρότι δεν έχουν καμία λύση στην κρίση και στα προβλήματα του συστήματος (όπως άλλωστε ισχύει και σε όλη την Ευρώπη), καταφέρνουν να εκμεταλλευτούν την προβολή ενός συνολικού "αντισυστημικού" λόγου, πάνω στα κενά που δημιουργεί στις σχέσεις με τις μάζες η ακραία νεοφιλελεύθερη πολιτική των "κανονικών" αστικών δυνάμεων. Ασφαλώς, η λυσσασμένη προώθηση του κάλπικου αστικού δικαιωτισμού έχει εδώ το μερίδιό της, όσο κι το αντί των "προοδευτικών" νεοφιλελεύθερων κάνει ότι δεν ιδρώνει...

Το πρόβλημα των ακροδεξιών είναι σημαντικό, καθώς ενισχύουν τη διαρκή δεξιά μετατόπιση

και την αποκρυστάλλωση μιας συντηρητικοποίησης για αρκετά πλατιά στρώματα. Ωστόσο στην Ελλάδα απέχουν ακόμα από το να αποτελέσουν μια ενιαία και συμπαγή δύναμη ανάλογη π.χ. της Λεπέν στη Γαλλία – και για την ώρα θα μείνουν σε ρόλο (ενισχυμένου) συμπληρώματος της βασικής αστικής δύναμης, της ΝΔ.

Είναι ολέθριο λάθος το πρόβλημα της ακροδεξιάς να αυτονομηθεί και η λύση του να ανατεθεί στα "δημοκρατικά τόξα" και στους αστικούς θεσμούς της "δημοκρατίας". Η να θεωρηθεί ότι το "ακραίο κέντρο" των διαφόρων Μητσοτάκη, Μακρόν, Σολτς... Κασσελάκη κ.λπ. μπορεί να αποτελέσει ανάχωμα σε αυτές τις αντιδραστικές δυνάμεις. Το αντίθετο, με την πολιτική τους τις επιχορηγούν πολιτικά και τις τρέφουν. Η μόνη αντιμετώπιση είναι μέσα από τους αγώνες και την ταξική ανεξαρτησία του εργατικού κινήματος

6. Το αποτέλεσμα του ΚΚΕ (9,25% από 7,69% τον Ιούνιο του 2023) έχει δύο όψεις. Από τη μια, συνέχισε την ενίσχυσή των ποσοστών του ΚΚΕ μετά το 2019, οδηγώντας τα κοντά στο άνω όριο της εκλογικής επιρροής του. Αυτό έχει βοηθήσει την ηγεσία του ΚΚΕ να απορροφήσει ψήφους εργαζομένων και νέων, δυστυχώς και ενός σημαντικού κομματιού της επιρροής / του χώρου της άκρας αριστεράς. Αλλά και να καμουφλάρει τη διασπαστική, συντηρητική πολιτική της, στην πραγματικότητα ένα εμπόδιο για τους αγώνες (π.χ. το σαμποτάζ του πρόσφατου φοιτητικού κινήματος). Προβλήματα που δεν πρέπει να υποτιμώνται από τους αγωνιστές του εργατικού κινήματος.

Από την άλλη, το ΚΚΕ έχασε έναν αριθμό ψήφων από τον Ιούνιο του 2023 (περίπου 30.000, λίγο λιγότερο από 10%): είναι το δεύτερο τέτοιο μήνυμα, μετά την πτώση των ψήφων της ΠΚΣ στις πρόσφατες φοιτητικές εκλογές. Ενώ σίγουρα δεν περνάει απαρατήρητο το προσπέρασμά του ΚΚΕ από την Ελληνική Λύση. Ο μηχανισμός του μπορεί να μιλήσει ξανά για «επιτυχία», αλλά το τίμημα είναι μια όλο και πιο συντηρητική

την Ελλάδα

πολιτική. Αυτή τη φορά, στη σύνθεση των ψηφοδελτίων του, το ΚΚΕ έκανε ένα ακόμα βήμα: δεν συμπεριέλαβε μόνο δηλωμένους πατριώτες, απόστρατους που ενδιαφέρονται “για το καλό του προσωπικού των ενόπλων δυνάμεων”, “ξεπλυμένους” μνημονιακούς πρώην συριζαίους κ.ά. αλλά και υποστηρικτές των ιδιωτικών πανεπιστημίων και της αριστείας. Μια πραγματική ύβρις ενάντια στο πρόσφατο φοιτητικό κίνημα, το οποίο άλλωστε το ΚΚΕ σαμπόταρε λυσσασμένα.

7. Νέα Αριστερά και ΜέΡΑ25 σημειώνουν δίδυμη αποτυχία, καθώς ουσιαστικά • πρεσβεύουν την ίδια πολιτική (οι διαφοροποιήσεις τους είναι δευτερεύουσες) αλλά και απευθύνονται στο ίδιο «ακροατήριο». Πρέπει να είναι ξεκάθαρο ότι δεν έχουν καμία σχέση με την αριστερά, αλλά αποτελούν αστικούς σχηματισμούς.

Με βάση και το αποτέλεσμα τους, δύσκολα μπορεί κανείς να δει μέλλον σε αυτούς. Η Νέα Αριστερά, αφού απόλαυσε μια δυσανάλογα μεγάλη (ως προς τις δυνάμεις της) προβολή στα ΜΜΕ, πιθανόν θα αποτελέσει ανακυκλώσιμο υλικό σε “προοδευτικά” σενάρια. Το ΜέΡΑ25, πέρα από το καθηλωμένο ποσοστό του, είχε νέα μείωση ψήφων σε σύγκριση με τον Ιούνιο του 2023 (περίπου κατά 30.000). Αυτό μάλλον δείχνει και τα οριστικά όριά του. Ειδικά μετά από την εφαρμογή μιας δεξιάς πολιτικής στο φοιτητικό κίνημα (από τις “σύμμαχες” δυνάμεις της ΛΑΕ-ΑΡΑΣ), που συμπλήρωσε την επιβολή του απότομου κλεισίματος των κινητοποιήσεων και πιστοποίησε τη σχεδόν ανύπαρκτη σχέση του ΜέΡΑ25 με τους αγώνες και το κίνημα.

8. Ως συνολικό άθροισμα, τα ψηφοδέλτια της άκρας αριστεράς σχεδόν συγκράτησαν τις δυνάμεις τους σε • σύγκριση με τον Ιούνιο του 2023 (περίπου στις 30.000 ψήφους) και αύξησαν τα ποσοστά τους. Ένα τέτοιο αποτέλεσμα είναι από τα πολύ λίγα, αν όχι το μοναδικό, για ακροαριστερές δυνάμεις σε πανευρωπαϊκή κλίμακα (με εξαίρεση τη Γαλλία). Θα μπορούσε να αποτελεί μια καταρχήν θετική βάση για τη συνέχεια, για την ύπαρξη ενός κοινωνικού-πολιτικού δυναμικού που δεν έχει αφομοιωθεί από την αστική πολιτική και τον ρεφορμισμό – αν και παραμένουν πολύ μεγάλα πολιτικά ερωτηματικά και προβλήματα.

Το ΜΛ-ΚΚΕ είχε σημαντική αύξηση από τον Ιούνιο του 2023 (κατά 2.586 ψήφους, φτάνοντας τις 6.836 και το 0,17%), αν και απέχει πολύ από το να είναι ένα σημαντικό μέρος των συνολικών ψήφων του μλ χώρου, όπως κατόρθωνε σε άλλες ευρωεκλογές.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αύξησε τις ψήφους της από τον Ιούνιο του 2023 (περίπου κατά 4.700, φτάνοντας τις 20.602, 0,52%). Αυτό το αποτέλεσμα

υπολείπεται πολύ (πάνω από 11.000 ψήφους) από το αντίστοιχο του Μαΐου 2023, αφήνοντας ως “καθαρό υπόλοιπο” αυτού του εκλογικού κύκλου μια εικόνα αποδυνάμωσης, ορατής άλλωστε στην έκταση της καμπάνιας που διεξήγαγε. Κυρίως όμως το ερώτημα είναι “προς τι” και “προς τα που” αυτές οι ψήφοι την “επόμενη μέρα”, καθώς εδώ και πολύ καιρό μόνο σημείο συνάντησης των δυνάμεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχουν απομείνει οι εκλογές.

9. Γνωρίζοντας τη χαμηλή βάση απ’ όπου ξεκινάμε και τις ιδιαιτερότητες των Ευρωκλογών, το αποτέλεσμα της ΟΚΔΕ είναι ωστόσο ενθαρρυντικό για την προσπάθεια της οργάνωσής μας: αύξηση 599 ψήφων από τον Ιούνιο 2023, φτάνοντας τις 1.973 ψήφους και το 0,05%. Αυτό το αποτέλεσμα μας πάει κόντρα στο γενικό ρεύμα της αποχής και απώλειας ψήφων, ενώ είναι και λίγο μεγαλύτερο σε ψήφους και πιο ορατό σε ποσοστό από τον Μάιο του 2023. Εκτιμούμε ότι δείχνει τη σταθεροποίηση ενός πρώτου πυρήνα εκλογικής επιρροής, πράγμα που αποτελεί και έναν από τους κεντρικούς στόχους μας.

Η ΟΚΔΕ έκανε μια δυνατή καμπάνια, που είχε και ορισμένα ποιοτικά (για τα μέτρα της οργάνωσής μας) στοιχεία: στην παρουσία στα ΜΜΕ, στην έκταση όπου συνομιλήσαμε με εργαζόμενους, νέους και λαϊκά στρώματα, καθώς και στο αποτέλεσμα ορισμένων περιοχών (ενδεικτικά: Αθήνα, Δάφνη, Κορυδαλλός, Α΄ Θεσσαλονίκης, Ιωάννινα, Κόρινθος, Ζάκυνθος, Λασιθί, Πρέβεζα, Φλώρινα). Εκτός από το πρόταγμα μιας Αριστεράς Επαναστατικής, με στέρεη εργατική-κομμουνιστική φυσιογνωμία, η ΟΚΔΕ ήταν ουσιαστικά το μόνο ψηφοδέλτιο της αριστεράς που ανέδειξε, πρώτον, την πάλη ενάντια στον αστικό/νεοφιλελεύθερο δικαιωmatισμό, δεύτερο, τον Διεθνισμό, μιλώντας όχι μόνο για την έξοδο από Ευρώ/ΕΕ

αλλά και για τους κοινούς αγώνες για την Κόκκινη Σοσιαλιστική Ευρώπη.

10. Μπροστά στους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία βρίσκονται σοβαρές εξελίξεις. Κρίση και ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί ρίχνουν τους εργαζόμενους και τους λαούς της Ευρώπης στον καιάδα της φτώχειας, της καταστολής, του πολέμου. Τα σύννεφα μιας νέας οικονομικής κρίσης έχουν αρχίσει να ρίχνουν τη σκιά τους. Μετά το αποτέλεσμα της 9ης Ιούνη, μια μεγάλη πολιτική κρίση είναι εδώ, όχι στις αναλύσεις αλλά ανοιχτά πάνω στο τραπέζι, όχι μόνο για τον Μητσοτάκη αλλά για όλες τις αστικές δυνάμεις. Το αστικό σκηνικό θα αναγκαστεί να αναζητήσει “έκτακτες” λύσεις, που απειλούν με νέες τερατογεννήσεις: προσπάθεια να κρατηθεί “κυρίαρχος” ο Μητσοτάκης μέσα από ένα κύμα αντεργατικών επιθέσεων και καταστολής – ή να παρουσιαστεί ως “αποδεκτή” δύναμη ο συρφετός ακροδεξιών και αντιδραστικών – ή το στήσιμο σεναρίων “προοδευτικής διακυβέρνησης”. Όλα αυτά είναι αδιέξοδα και επικίνδυνα για τους εργαζόμενους, που πρέπει να δυναμώσουν τους αγώνες για την ανατροπή της ΝΔ από τη δική τους σκοπιά.

Η ΟΚΔΕ ευχαριστεί τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους, φτωχούς που στήριξαν το ψηφοδέλτιό της και έκαναν έτσι μια πραγματικά χρήσιμη επιλογή για την υπόθεση μιας Αριστεράς Επαναστατικής. Θα αξιοποιήσουμε αυτή τη δύναμη για την ενίσχυση των αγώνων και των γραμμών του εργατικού κινήματος. _

		Ποσοστό	Ψήφοι	Έδρες
	ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ	28,31 %	1.125.602	7
	ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ-ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ	14,92 %	593.133	4
	ΠΑΣΟΚ - Κίνημα Αλλαγής	12,79 %	508.399	3
	ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΥΣΗ-ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΒΕΛΟΠΟΥΛΟΣ	9,30 %	369.727	2
	ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΕΛΛΑΔΑΣ	9,25 %	367.796	2
	ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ «ΝΙΚΗ»	4,37 %	173.574	1
	ΠΛΕΥΣΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ-ΖΩΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ	3,40 %	135.310	1
	ΦΩΝΗ ΛΟΓΙΚΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΛΑΤΙΝΟΠΟΥΛΟΥ	3,04 %	120.753	1
	ΜΕΡΑ25-ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΗ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ, ενωτική πρωτοβουλία	2,54 %	101.127	
	Νέα Αριστερά	2,45 %	97.554	
	ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α.-ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ για την ΑΝΑΤ...	0,52 %	20.603	
	ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΟ - ΛΕΝΙΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΕΛΛΑΔΑΣ (Μ-Λ ...	0,17 %	6.836	
	ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ ΔΙΕΘΝΙΣΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ	0,05 %	1.973	

Ευρωεκλογές 2024

Τα εκλογικά αποτελέσματα στην Ευρώπη

Αύξηση της αποχής

Το πρώτο και βασικό συμπέρασμα, αν και εντέχνως κρυπτόμενο από τα ΜΜΕ, είναι ότι στις πρόσφατες ευρωεκλογές αποδοκιμάστηκε η ΕΕ και οι πολιτικές της και κυρίως υπέστη οδυνηρή ήττα η ηγεσία της ΕΕ.

Η ήδη περιορισμένη συμμετοχή μειώθηκε ακόμη περισσότερο σχεδόν στο σύνολο των χωρών. Το ακριβές ποσοστό μείωσης δεν έχει ακόμη υπολογιστεί, αλλά η συμμετοχή πρέπει να κατέβηκε 2-3 μονάδες κάτω από το 50,6% των ευρωεκλογών του 2019. Η συμμετοχή σε κάποιες χώρες (Κροατία, Σλοβενία, Λιθουανία, Βουλγαρία) κυμαίνεται από 21 μέχρι 34%, ενώ ήταν σημαντική (υπήρχαν όμως γενικοί και ειδικοί λόγοι, π.χ. ταυτόχρονες βουλευτικές εκλογές, έντονη πολιτική σύγκρουση στο εσωτερικό κ.ά.) μόνο σε ελάχιστες χώρες όπως Βέλγιο, Γερμανία, Δανία ή Ουγγαρία.

Πανωλεθρία της ηγεσίας της ΕΕ

Την πιο εκκωφαντική ήττα γνώρισαν οι κυβερνήσεις του λεγόμενου γαλλο-γερμανικού άξονα που ηγείται της ΕΕ, δηλαδή ο Μακρόν και ο τρικομματικός συνασπισμός του Σολτς.

Ο Μακρόν συντρίφτηκε κυριολεκτικά, πέφτοντας από το 27,8% που είχε πάρει πριν δύο χρόνια στον α' γύρο των προεδρικών εκλογών, στο 14,5%. Αντίστροφα, η Λεπέν ανέβηκε από το 23% στο 31,5%, ενώ το άλλο ακροδεξιό κόμμα, του Ζεμούρ, πήρε 5% από 7% στις προηγούμενες προεδρικές. Το Ρεπουμπλικανικό κόμμα (τα απομεινάρια της Δεξιάς) αυξήθηκαν στο 7% από 5%. Ωστόσο, την έκπληξη έκανε το Σοσιαλιστικό Κόμμα, που στις προηγούμενες ευρωεκλογές είχε κατακρημνιστεί στο 1,8% και τώρα απέσπασε 14%. Στην πραγματικότητα, η Ανυπότακτη Γαλλία (ένας συνασπισμός αριστερών, ακροαριστερών, Σοσιαλιστικού και Κομμουνιστικού Κόμματος κ.ά.) που στις προεδρικές του 2022 είχε αποσπάσει το 22%, έσπασε στα δύο με το μεγαλύτερο τμήμα ψήφων να κερδίζουν οι Σοσιαλιστές και το 10% η υποψήφια του Μελανσόν, Ομπρί.

Αυτή η πανωλεθρία του Μακρόν —και μάλιστα σε μια στιγμή που θέλει να εμφανίζεται ο επανιδρυτής της Ευρώπης και ο νέος Ναπολέοντας που σχεδιάζει τη νέα ευρωπαϊκή εκστρατεία εναντίον της Ρωσίας— τον ανάγκασε να προκηρύξει βουλευτικές εκλογές αλλά όχι βέβαια

προεδρικές. Προφανώς όχι από δημοκρατική ευαισθησία αλλά εξ' ανάγκης, μια που ύστερα από αυτή τη δραματική αλλαγή των εκλογικών συσχετισμών δεν θα περνούσε κανένα νόμο από το κοινοβούλιο — όπου να θυμίσουμε ότι δεν έχει κοινοβουλευτική πλειοψηφία. Και βέβαια δεν μπορεί να κυβερνά μόνο με προεδρικά διατάγματα. Ωστόσο, όποιο κι αν είναι το εκλογικό αποτέλεσμα δεν φαίνεται να υπάρχει κανένα ρίσκο, όπως υποστηρίζουν διάφοροι αναλυτές, για τον Μακρόν και τη μεγάλη μπουρζουαζία της Γαλλίας. Ο Μακρόν, αν κατορθώσει να υποτάξει την κεντροαριστερά και κερδίσουν μαζί τις βουλευτικές, θα συγκυβερνήσει μαζί της ελέγχοντάς την, επισείοντας τον μπαμπούλα της ακροδεξιάς. Αν κερδίσει η Λεπέν, τότε θα συγκυβερνήσει με την ακροδεξιά. Αυτό θα σημάνει ότι ο Μακρόν θα μπορέσει να περιορίσει και να στρογγυλέψει τις όποιες διαφοροποιήσεις της Λεπέν στον πόλεμο στην Ουκρανία ή απέναντι στη συνοχή της ΕΕ, και αφετέρου η Λεπέν θα προχωρήσει σε μια ποιοτική επίθεση απέναντι στο εργατικό κίνημα — ένα ρίσκο που η γαλλική μπουρζουαζία φαίνεται να επιθυμεί να πάρει ή τουλάχιστον φαίνεται να θέλει

να επιχειρήσει. Αυτό εξηγεί τόσο τη συστράτευση της ηγεσίας του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος με τη Λεπέν (παρ' όλο που μια τέτοια κίνηση θα διαλύσει τους Δεξιούς) όσο και την άρνηση της Λεπέν να συνεργαστεί με τον Ζεμούρ στις επερχόμενες εκλογές, επιδεικνύοντας έτσι ότι είναι μια «δημοκρατική» δύναμη.

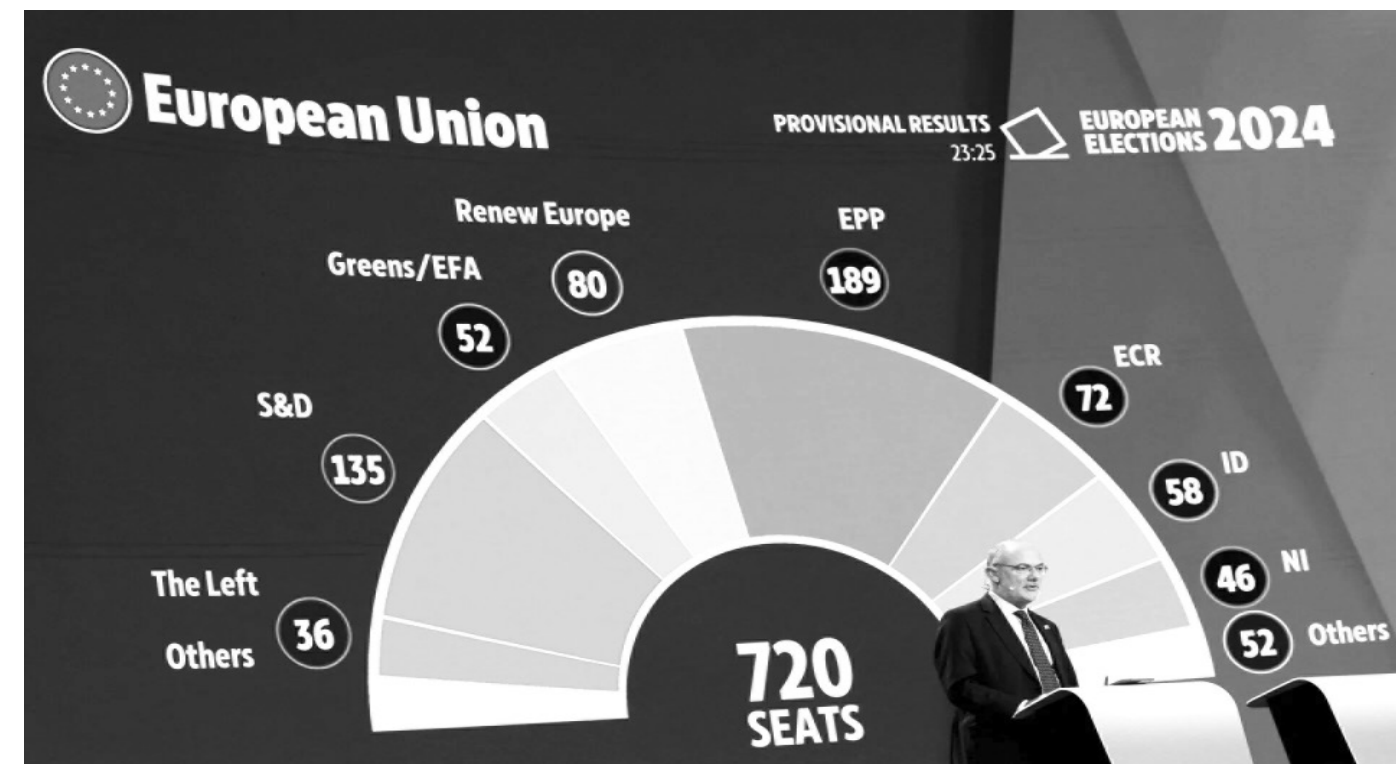
Στη Γερμανία η τρικομματική κυβέρνηση του Σολτς υπέστη κι αυτή μια πανωλεθρία. Η Σοσιαλδημοκρατία του καγκελάριου κατακρημνίστηκε στις ευρωεκλογές στο 14% από 25,7% που είχε πάρει στις βουλευτικές εκλογές του 2021, κάτω ακόμη και από το 16% των ευρωεκλογών του 2019. Το δεύτερο κόμμα της συγκυβέρνησης, οι Πράσινοι, πήραν 11,9% από 14,2% και 20,5% αντίστοιχα. Το τρίτο κόμμα, οι Φιλελεύθεροι, πήραν 5%, χάνοντας τις μισές τους δυνάμεις από τις βουλευτικές (στις προηγούμενες ευρωεκλογές είχαν πάρει 5,4%). Με άλλα λόγια, η τρικομματική συγκυβέρνηση έχασε πάνω από τις μισές της εκλογικές δυνάμεις, ενώ η Χριστιανοδημοκρατία ανέβηκε από 19% στις προηγούμενες βουλευτικές στο 30%, ποσοστό αυξημένο κατά δύο μονάδες ακόμη και από το αποτέλεσμα των προηγούμενων ευρωεκλογών. Η Σάρα Βάγκεν-

κνεχτ με το BSW απέσπασε το 6,1%. Το BSW είναι μια διάσπαση του Die Linke, που στις βουλευτικές είχε φτάσει το 4,8%. Η Βάγκενκνεχτ άλλαξε δύο άξονες στο παλιό πρόγραμμα του Die Linke, υιοθετώντας μια σχετικά πιο αντιμεταναστευτική στάση και απορρίπτοντας τα ζητήματα των «ταυτοτήτων». Παρ' όλη αυτή την εκλογική ανατροπή, η «δημοκρατική» κυβέρνηση του Σολτς αρνήθηκε να παραιτηθεί.

Η πανωλεθρία της ηγεσίας της ΕΕ συνοδεύεται επίσης και από μία άλλη γενικότερη τάση: σε όλες τις χώρες της ΕΕ, εκτός ελάχιστων εξαιρέσεων όπως της Ιταλίας, οι σημερινές κυβερνήσεις έχουν καταψηφιστεί σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό, ακόμη κι αν είχαν εκλεγεί πριν ένα ή δύο χρόνια.

Σχετική ενίσχυση της ακροδεξιάς

Παρά την θρυλούμενη επέλαση της ακροδεξιάς κάτι τέτοιο δεν συνέβη, εκτός από την περίπτωση της Γαλλίας. Σε γενικές γραμμές τα ακροδεξιά κόμματα στις τωρινές ευρωεκλογές διατήρησαν ακριβώς τις δυνάμεις που είχαν και στις ευρωεκλογές του 2019. Στην Ιταλία, η Μελόνι κατόρθωσε να αυξήσει τις δυνάμεις της στο 28% από 26% που είχε πάρει στις πρόσφατες βουλευτικές εκλογές του 2022. Τα άλλα δύο κόμματα που συγκυβερνούν μαζί της, η Λέγκα του Σαλβίνι

και η Φόρτσα Ιταλία του αποθανόντα Μπερλουσκόνι διατηρούν απλώς τις δυνάμεις τους κοντά στο 10%. Αυτή η οριακή άνοδος της Μελόνι έχει δύο βασικά αιτίες. Η Μελόνι εκμεταλλεύεται την αποστροφή απέναντι στην Κεντροαριστερά, που στην Ιταλία ήταν η κύρια δύναμη που επέβαλε τις μνημονιακές πολιτικές — αυτή είναι επίσης και η βασική αιτία για την γενικότερη άνοδο της ακροδεξιάς στην ΕΕ. Η δεύτερη αιτία είναι ότι η Μελόνι εκτός από κάποια οριακά μέτρα (νομοσχέδιο για τη μεταφορά μεταναστών στην Αλβανία, κατάργηση επιδομάτων φτώχειας ειδικά στη νότια Ιταλία, ορισμένοι περιορισμοί στο δικαίωμα στην άμβλωση κ.ά.) δεν έχει εφαρμόσει προς το παρόν την αντεργατική της πολιτική.

Στην Ιταλία ανέβηκε επίσης και η Κεντροαριστερά κατά πέντε μονάδες, στο 24%.

Σημαντική άνοδο της ακροδεξιάς, και δυνητικά επικίνδυνη, έχουμε και στην Αυστρία όπου επανεμφανίστηκε με εκρηκτικό τρόπο το Κόμμα Ελευθερίας αποσπώντας το

25%. Στη Γερμανία το ακροδεξιό AfD (Εναλλακτική για τη Γερμανία) αύξησε τις δυνάμεις του στο 16% από 10% στις βουλευτικές του 2012 και στην πρώην Ανατολική Γερμανία είναι πλέον πρώτη δύναμη. Από την άλλη, στην Πολωνία όπου ηττήθηκε η ακροδεξιά στις πρόσφατες βουλευτικές, σε αυτές τις ευρωεκλογές δεν κατόρθωσε να ανακάμψει. Ενώ στην Ουγγαρία, ο Όρμπαν κατρακύλησε από το 54% των βουλευτικών εκλογών στο 44%. Μικρή αύξηση είχε και η ακροδεξιά στην Ισπανία και στο Βέλγιο (όπου υπάρχουν όμως οι γνωστές ιδιαιτερότητες γύρω από τη Φλάνδρα και Βαλλονία), αλλά στις Σκανδιναβικές χώρες οι ακροδεξιοί γνώρισαν πτώση.

Όπως και να 'χει, η κρίσιμη αναμέτρηση για το μέλλον της ακροδεξιάς είναι μπροστά μας και θα κριθεί καταρχάς στη Γαλλία. Προς το παρόν η ακροδεξιά απολαμβάνει τον «μήνα του μέλιτος», δηλαδή την αποστροφή των μαζών προς τα κεντροδεξιά, κεντροαριστερά και ακρο-κεντρώα κόμματα, εμφανιζόμενη ως «αντισυστημική». Πουθενά όμως δεν έχει ακόμη φανεί το αποτρόπαιο πρόσωπό της.

Η ακροδεξιά αντιπροσωπεύει έναν σημαντικό κίνδυνο για το ευρωπαϊκό προλεταριάτο αλλά η αντιμετώπισή της δεν μπορεί να είναι η στήριξη του «δημοκρατικού τόξου» — αυτός είναι ο καλύτερος και συντομότερος δρόμος προς την άνοδο της ακροδεξιάς όχι μόνο στην κυβέρνηση αλλά στην πολιτικο-κοινωνική επικυριαρχία της. Αντιθέτως ο μόνος δρόμος είναι οι αγώνες, η διάλυση της ΕΕ και των πολιτικών της.

Η πολιτική κατανομή των εδρών στο Ευρωκοινοβούλιο

Ο κοινοβουλευτικός συσχετισμός διαμορφώνεται ως εξής: Η Δεξιά (το Ευρωπαϊκό Λαϊκό Κόμμα) έρχεται πρώτη με 25,8%, αυξάνοντας κατά 1,5 ποσοστιαία μονάδα τις ψήφους της, παίρνοντας 186 έδρες (μία μόνο λιγότερο από τις προηγούμενες ευρωεκλογές) αλλά αυτό κυρίως οφείλεται στο ότι δεν βρίσκεται στην κυβέρνηση σε καμία από τις μεγάλες χώρες της ΕΕ. Η Κεντροαριστερά (Σοσιαλδημοκράτες και Δημοκράτες) έπεσαν στο 18,8% και 135 έδρες (έχασαν 13). Οι Πράσινοι πήραν 7,4% και 53 έδρες, δηλαδή 14 λιγότερες. Οι Φιλελεύθεροι (σε αυτούς εντάσσεται και ο Μακρόν) πήραν 11% και έχασαν 18, έχοντας πλέον μόνο 73. Η Αριστερά είχε πολύ μικρή πτώση και πήρε 5,1%, χάνοντας 4 έδρες και περιοριζόμενη στις 36. Η μία ευρωομάδα της Ακροδεξιάς, αυτή της Μελόνι, οι «Ευρωπαίοι Συντηρητικοί και Μεταρρυθμιστές», αύξησαν τις έδρες τους κατά 11 φθάνοντας τις 73 και απέσπασαν ένα ποσοστό γύρω στο 10%, ίδιο με τις προηγούμενες ευρωεκλογές του 2019. Η δεύτερη ευρωομάδα, αυτή της Λεπέν, «Ταυτότητα και Δημοκρατία», διατήρησε τις δυνάμεις που είχε από τις ευρωεκλογές του 2019, κοντά στο 10%, κι αυτό προσθέτοντας και το AfD που λίγο πριν τις ευρωεκλογές διαγράφηκε από αυτή την ευρωομάδα.

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

ΕΞΩ ΑΠΟ ΕΥΡΩ - ΕΕ
των Πλουσίων, της Καταστολής, του Πολέμου

ΚΟΚΚΙΝΗ ΕΥΡΩΠΗ
των Κοινών Αγώνων των Εργαζομένων του Σοσιαλισμού

ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ
στηρίξτε - ψηφίστε

Ο.Κ.Δ.Ε.
Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

www.okde.gr

Ουκρανία Το ΝΑΤΟ κλιμακώνει τη σύγκρουση

Είναι κοινό μυστικό πως η πλάστιγγα στην Ουκρανία έχει γείρει προς την πλευρά της Ρωσίας. Έχει καταλάβει το 25% της Ουκρανίας, ενώ σφίγγει τον κλοιό στο Χάρκοβο, τη δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της Ουκρανίας. Το καθεστώς Ζελένσκι κλονίζεται από την λαϊκή δυσαρέσκεια – χιλιάδες νέοι Ουκρανοί περνάνε στη Ρουμανία για να γλιτώσουν την επιστράτευση και εκατοντάδες πεθαίνουν στην προσπάθειά τους να περάσουν τα σύνορα – ενώ τα ουκρανικά στρατεύματα είναι αποδεκατισμένα μετά την αποτυχημένη αντεπίθεσή τους. Η συνθηκολόγηση αναβάλλεται από τη λυσσασμένη υποστήριξη των ΝΑΤΟϊκών στον Ζελένσκι, οι οποίοι, ξεπερνώντας κάθε υποτιθέμενη ασφαλιστική δικλείδα για την μη γενίκευση του πολέμου, δηλώνουν υπέρ της άμεσης χρήσης δυτικών όπλων και στο εσωτερικό της Ρωσίας. Η μεγάλη χρηματοδότηση από ΗΠΑ-ΕΕ και η έγκριση χρήσης όπλων μεγάλου βεληνεκούς εξόπλισε τον Ζελένσκι με πυραύλους ATACMS-PATRIOT (ΗΠΑ), SCALP (Βρετανία, Γαλλία) και F16 (Δανία, Ολλανδία, Βέλγιο). Το ΝΑΤΟ θα στείλει εκπαιδευτές - χειριστές αυτών των συστημάτων και εκπαιδευτές πιλότων για τα F16. ΗΠΑ, Γερμανία, Γαλλία έδωσαν το πράσινο φως για χρήση των συστημάτων εναντίον ρωσικών στόχων. Ήδη έχουν χτυπηθεί Μπελγκορόντ και Λουγκάνσκ. Ο γαλλικός ιμπεριαλισμός ανέλαβε την εκπαίδευση και τον εξοπλισμό μιας ουκρανικής ταξιαρχίας 4.500 στρατιωτών. Σαν αντάλλαγμα ζητά συμφωνία πώλησης Mirage 2000 στην Ουκρανία.

Ο γ.γ. του ΝΑΤΟ Στόλτενμπεργκ πρωτοστατεί στη στήριξη της Ουκρανίας με κάθε μέσο — πρότεινε τη δημιουργία ΝΑΤΟϊκού ταμείου με συνολική εισφορά των μελών 40 δισ. ετησίως, ως προετοιμασία για τον πόλεμο. Ο γερμανός υπουργός Άμυνας ζητά «να είμαστε έτοιμοι για πόλεμο το 2029». Ο Ζελένσκι με κάθε ευκαιρία ζητά ισχυρότερους εξοπλισμούς και πρόσφατα επιτέθηκε στην Κίνα, κατηγορώντας την πως προμηθεύει με όπλα την Ρωσία. Οι Κινέζοι αντέδρασαν με την αποχή τους από τη Σύνοδο Κορυφής για την Ειρήνη, που φιλοξενεί η Ελβετία τον Ιούλιο με πρωτοβουλία των ΝΑΤΟϊκών και του Ζελένσκι. Η Κίνα δήλωσε πως δεν έχει νόημα η συμμετοχή σε Σύνοδο χωρίς τη Ρωσία, ενώ δεν θα συμμετέχουν και οι χώρες των BRICS γενικά. Αυτοί που ακολουθούν πιστά τα βήματα των ΗΠΑ είναι μόνο οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, που προετοιμάζουν την αμεσότερη εμπλοκή τους στον πόλεμο με τη Ρωσία.

Πολεμική ΕΕ

Ο ευρωπαϊκός ιμπεριαλισμός, τη στιγμή που βυθίζεται σε οικονομική και πολιτική κρίση, ενώ είναι ο μεγάλος χαμένος οικονομικά και πολιτικά της σύγκρουσης, επιλέγει την κλιμάκωσή της, την στρατιωτικοποίηση της ΕΕ και την πολεμική οικονομία ως διέξοδο στην οικονομική του υποβάθμιση. Με προτροπή της Γαλλίας (3η σε εξαγωγές όπλων) και της Γερμανίας, το ιερατείο της ΕΕ προτάσσει την πολεμική οικονομία και, στη Σύνοδό της (27-28 Ιούνη) θα καθορίσει την ατζέντα της ΕΕ για την περίοδο 2024-2029. Αυτή επικεντρώνεται στη συγκέντρωση κεφαλαίων για την «Άμυνα» της ΕΕ:

με χρήση της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, με έκδοση πολεμικών ευρωομολόγων για έργα αεράμυνας και κυβερνοασφάλειας, με το ξεκλείδωμα του Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Σταθερότητας που έχει 422 δισ. για φτηνά δάνεια προς κράτη για εξοπλισμούς. Την δημιουργία αμυντικού ταμείου 100 δισ., τη χορήγηση 8 δισ. σε ευρωπαϊκές εταιρείες όπλων για έρευνα, την συμμαχία για ευρωπαϊκό Πρόγραμμα Επενδύσεων στην Άμυνα. Οδηγία προς τις χώρες μέλη να εκτοξεύσουν τις πολεμικές δαπάνες ως το 2030 και να κάνουν τις αγορές τους από ευρωπαϊκές εταιρείες όπλων! Το 2023 η ΕΕ των 27 ξόδεψε 270 δισ.(!) για εξοπλισμούς και το 80% ήταν από χώρες εκτός ΕΕ, το 60% από ΗΠΑ. Αυτή είναι η πρόταση για την επιβίωση των ιμπεριαλιστικών οικονομιών Γερμανίας, Γαλλίας και ΗΠΑ, που θα πληρώνουν οι εργατικές τάξεις και τα λαϊκά στρώματα Ευρώπης και Αμερικής. Μέχρι να μας πουν να πάμε και να πολεμήσουμε (βλ. δηλώσεις Μακρόν).

Ο ελληνικός καπιταλισμός με την ΝΔ του Μητσοτάκη πρωτοστατεί στη συμμαχία των προθύμων. Με τη φρεγάτα στον Κόλπο του Άντεν, τις κοινές ασκήσεις με τους δολοφόνους του Ισραήλ, την ώρα που ισοπεδώνουν τη Ράφα, αποστέλλοντας διαρκώς φορτία οπλισμού στον Ζελένσκι και τώρα εκπαιδευτές για F16. Η εμπλοκή της χώρας στον ενδοϊμπεριαλιστικό πόλεμο είναι ένα έγκλημα ενάντια στην εργατική και λαϊκή πλειοψηφία, που πρέπει να το σταματήσει με κάθε τρόπο.

Ο ρώσικος ιμπεριαλισμός

Τα αργά, αλλά σταθερά κέρδη του ρωσικού ιμπεριαλισμού στο ουκρανικό μέτωπο απειλούνται από τη δυνατότητα του Ζελένσκι να μεταφέρει τον πόλεμο βαθιά στο εσωτερικό της Ρωσίας. Η πρώτη άμεση απάντηση της Ρωσίας ήταν μια μαζική επίθεση ενάντια σε ενεργειακές υποδομές στο Χάρκοβο. Δηλώνει πως επιθέσεις στο έδαφός της με «μεγάλα» δυτικά όπλα θα εκληφθούν ως κήρυξη πολέμου από το ΝΑΤΟ και θα απαντηθούν ανάλογα, ακόμα και με χρήση «μικρών» πυρηνικών όπλων, αφού θεωρούν πως τα F16 που μπορούν να φέρουν πυρηνικές κεφαλές είναι πυρηνική απειλή εναντίον τους. Τονίζουν τη δυνατότητά τους να εξοπλίζουν με ρωσικούς πυραύλους άλλες χώρες ενάντια στη Δύση (πολεμικά πλοία και υποβρύχια της Ρωσίας σταθμεύουν τώρα στην Κούβα και κάνουν ασκήσεις με τη Βενεζουέλα). Προετοιμάζουν τη Λευκορωσία, που έχουν εξοπλίσει με πυρηνικά, για μετάβαση σε κατάσταση πολέμου (στα σύνορα με Πολωνία κηρύχθηκε στρατιωτικός νόμος). Κατηγορούν την «πρόθυμη» Πολωνία πως προετοιμάζει την κατάληψη της Δυτικής Ουκρανίας και συνεχίζουν τη διείσδυσή τους σε χώρες της Αφρικής με την ανάπτυξη στρατιωτικών σχέσεων.

Η σθεναρή στάση των ανατολικών ιμπεριαλιστών απέναντι στην επιθετικότητα των Δυτικών, προμηνύει επικίνδυνη κλιμάκωση και γενίκευση του πολέμου, αργά ή γρήγορα, με όλα τα μέσα, απειλώντας με γιγάντιες καταστροφές την ανθρωπότητα.

■ Α.Φ.

στον κόσμο...

Δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές βγήκαν στους δρόμους των Καναρίων Νήσων (αυτόνομη διοικητική περιοχή της Ισπανίας) για να διαμαρτυρηθούν ενάντια στο ανεξέλεγκτο τουριστικό μοντέλο. Στις 20/4 περίπου 57.000 άνθρωποι συμμετείχαν στις διαδηλώσεις σε κύριες πόλεις και στα επτά νησιά του αρχιπελάγους, φωνάζοντας και κρατώντας πλακάτ με συνθήματα όπως: «Τα Κανάρια Νησιά δεν είναι προς πώληση!», «Μορατόριουμ στον τουρισμό» και «Σεβαστείτε το σπίτι μου». Οι διαμαρτυρίες πραγματοποιήθηκαν από περίπου 20 κοινωνικές και περιβαλλοντικές ομάδες που εξαγγέλλουν ότι ο υπερπληθυσμός των τουριστών διαιωνίζει ένα οικονομικό μοντέλο που βλάπτει τους κατοίκους της περιοχής και το περιβάλλον.

Οι κάτοικοι των νησιών έχουν αγανακτήσει από τις επιπτώσεις που έχει φέρει η τουριστική «βιομηχανία» στις ζωές τους. Έχει μετατρέψει το στεγαστικό σε εφιάλη, με τις βραχυχρόνιες μισθώσεις να εκτινάσσουν τα ενοίκια στα ύψη, αποτελεί μεγάλη απειλή για το περιβάλλον και ο συνωστισμός έχει μετατρέψει τα νησιά σε φυλακή. Παρά τις συνεχείς προσπάθειες της τουριστικής «βιομηχανίας» και των αρχών για την προώθηση του τουρισμού ως την κύρια οικονομική κινητήρια δύναμη των νησιών, ένα αυξανόμενο τμήμα του πληθυσμού επαναστατεί ενάντια σε αυτό που παρουσιάζεται ως «αναπτυξιακό» μοντέλο που εκμεταλλεύεται εργαζόμενους και φυσικούς πόρους, με την πρόφαση της δημιουργίας θέσεων εργασίας. Το πρόβλημα έχει διογκωθεί ακόμη περισσότερο τα τελευταία χρόνια: το αρχιπέλαγος των 2,2 εκατομμυρίων ανθρώπων επισκέφθηκαν σχεδόν 14(!) εκατομμύρια ξένοι τουρίστες το 2023, σημειώνοντας αύξηση 13% σε σχέση με το προηγούμενο έτος, σύμφωνα με επίσημα στοιχεία.

Οι διαμαρτυρίες κατά του τουρισμού έχουν πολλαπλασιαστεί τους τελευταίους μήνες σε όλη την Ισπανία, ωθώντας τις αρχές σε μια προσπάθεια να συμφιλιώσουν τα συμφέροντα των ντόπιων και έναν κερδοσκοπικό τομέα που αντιπροσωπεύει το 12,8% της ισπανικής οικονομίας. Μάλιστα, πριν την έξαρση της πανδημίας του κορονοϊού, υπήρχαν ήδη κινήματα διαμαρτυρίας κατά του υπερ-τουρισμού στην Ισπανία, ιδίως στη Βαρκελώνη.

Οι Κανάριες Νήσοι προσελκύουν εκατομμύρια επισκέπτες κάθε χρόνο, με 4 στους 10 κατοίκους να εργάζονται στον τουρισμό – τομέας που αντιπροσωπεύει το 36% του ΑΕΠ των νησιών. Ωστόσο, ενώ τα κέρδη του τουρισμού εκτινάσσονται στα ύψη, οι Κανάριες Νήσοι εξακολουθούν να παρουσιάζουν τους μεγαλύτερους δείκτες φτώχειας και αποκλεισμού στην Ισπανία (με πάνω από 33% του πληθυσμού) και τους δεύτερους χαμηλότερους μισθούς.

Συνεπώς, εργαζόμενοι και νεολαία οδηγούνται κάτω από τα όρια της φτώχειας, έτσι ώστε να επιτρέπεται στις μεγάλες ξενοδοχειακές μονάδες και κάθε είδους παρασιτική τουριστική δραστηριότητα να αισχροκερδούν. Έτσι, οι κάτοικοι απαιτούν από τις αρχές να περιορίσουν τον αριθμό των επισκεπτών-τουριστών και έχουν προτείνει τη θέσπιση οικολογικού φόρου για την προστασία του περιβάλλοντος, μορατόριουμ στον τουρισμό και περιορισμό στις πωλήσεις ακινήτων σε μη μόνιμους κατοίκους. Η τοπική διοίκηση, κύρια υπεύθυνη για την επιβολή της τουριστικής (υπ)ανάπτυξης, αναγκάζεται να διαχειριστεί την αντίδραση των μαζών. Ένα προσχέδιο νόμου αναμένεται να ψηφιστεί φέτος, όσον αφορά στις βραχείες μισθώσεις, χωρίς όμως να παίρνει κάποιο ουσιαστικό μέτρο. Ωστόσο, ακόμη και όταν συζητείται η βιωσιμότητα και η αλλαγή μοντέλου, οι ίδιες αρχές είναι αυτές που εγκρίνουν περισσότερα ξενοδοχεία και ξετεάζουν την ανάπτυξη μιας νέας «τουριστικής πόλης» στα νότια του νησιού. Αμφιλεγόμενα έργα όπως το Cuna del Alma, το λιμάνι Fonsalía και το ξενοδοχείο La Tejita στην Τενερίφη έχουν προκαλέσει δημόσια κατακραυγή λόγω της κλιμακίας τους και, σε ορισμένες περιπτώσεις, λόγω παραβίασης κανονισμών ή και παρατυπιών.

Παλαιστίνη

Η κόλαση της Γάζας, τα σχέδια για εκκευρία και το αδιέξοδο Νετανιάχου

Στον ένατο μήνα μπήκε η ισραηλινή εισβολή στη Λωρίδα της Γάζας και οι φρικαλεότητες του σιωνιστικού καθεστώτος ξεπερνούν και την πιο άρρωστη φαντασία. Τους 37.000 πλησιάζουν οι νεκροί Παλαιστίνιοι, τους 11.000 ξεπερνούν οι αγνοούμενοι (νεκροί που δεν έχουν ανασυρθεί από τα ερείπια) και τους 84.000 οι τραυματίες, στην πλειοψηφία τους παιδιά και άμαχοι. Το 55% των κατοικημένων περιοχών έχει υποβληθεί, από τα 36 νοσοκομεία μόνο τα 14 είναι στοιχειωδώς λειτουργικά, και το πέρασμα από την Αίγυπτο στη Ράφα έχει σφραγιστεί από τον ισραηλινό στρατό με αποτέλεσμα ακόμα και η μικρή ανθρωπιστική βοήθεια που έμπαινε (τρόφιμα, καύσιμα, φάρμακα, πόσιμο νερό) να έχει ελαχιστοποιηθεί αφήνοντας τον πληθυσμό της Γάζας έρμαιο στην πείνα, τη δίψα και τις αρρώστιες.

Τις τελευταίες εβδομάδες, και ενώ οι πιέσεις για εκκευρία αυξάνουν τόσο στο εσωτερικό του Ισραήλ, όσο και από το εξωτερικό, το σιωνιστικό καθεστώς έχει αποδυθεί σε ένα μπαράζ επιθετικότητας και βαρβαρότητας χτυπώντας τη Γάζα παντού. Αρχικά, διέταξε την εκκένωση της Ράφα ωθώντας σχεδόν ένα εκατομμύριο Παλαιστίνιους που είχαν καταφύγει εκεί να μετακινηθούν ξανά, σε περιοχές βέβαια ερειπωμένες, χωρίς καμιά υποδομή και χωρίς δυνατότητα παροχής βοήθειας. Στη συνέχεια, σε μια νέα επίδειξη αγριανθρωπισμού, οι ισραηλινές στρατιωτικές δυνάμεις προχώρησαν, χωρίς καμιά προειδοποίηση, στο βομβαρδισμό περιοχών που οι ίδιοι είχαν χαρακτηρίσει ασφαλείς, καίγοντας ζωντανά δεκάδες παιδιά και άμαχους στον προσφυγικό καταυλισμό Ταλ ασ-Σουλτάν της Ράφα και προκαλώντας λουτρό αίματος σε σχολείο του ΟΗΕ (της UNRWA), στο αλ-Νουσεϊράτ στην κεντρική Γάζα, όπου είχαν προσπαθήσει να βρουν λίγη ασφάλεια εκατοντάδες εκτοπισμένοι. Το, έτσι κι αλλιώς, προσημασμένο, επιχείρημα της κυβέρνησης Νετανιάχου, ότι δηλαδή επρόκειτο για στοχευμένα πλήγματα σε περιοχές που αποτελούσαν ορμητήρια των τρομοκρατών της Χαμάς, διαψεύδεται με το χειρότερο τρόπο από τη φρίκη στα βίντεο που έκαναν το γύρο του διαδικτύου. Και ενώ όλη η ανθρωπότητα παρακολουθεί παγωμένη τη θηριωδία, η αμερικανική κυβέρνηση εξακολουθεί να χαρακτηρίζει αυτές τις επιχειρήσεις «περιορισμένης κλίμακας» που «δεν παραβιάζουν τις κόκκινες γραμμές» των ΗΠΑ, και να ρίχνει την ευθύνη στη Χαμάς που δήθεν μπλοκάρει τη συμφωνία κατάπαυσης του πυρός.

Η νέα πρόταση εκκευρίας

Αυτό δε σημαίνει, βέβαια, πως η κυβέρνηση Μπάιντεν δεν αναγνωρίζει και δεν προσπαθεί να περιορίσει τη ζημιά που έχει υποστεί τόσο η δημοτικότητα της ενόψει των αμερικανικών εκλογών, όσο και τα σχέδιά της για την περιοχή της ευρύτερης Μέσης Ανατολής, που

τίναξε στον αέρα η επίθεση της 7ης Οκτώβρη. Αυτός είναι ο λόγος που, δια στόματος Μπάιντεν, έκανε ξανά την εμφάνισή του τις τελευταίες μέρες, ως δήθεν πρόταση της σιωνιστικής κυβέρνησης, ένα σχέδιο εκκευρίας — περίπου το ίδιο με αυτό που είχε απορριφθεί από το Ισραήλ πριν μερικούς μήνες. Αποτελείται από τρεις φάσεις, με την πρώτη να διαρκεί έξι εβδομάδες και να περιλαμβάνει κατάπαυση του πυρός, την απελευθέρωση μέρους των αμάχων ισραηλινών ομήρων με αντάλλαγμα την απελευθέρωση παλαιστινίων κρατουμένων, κατακόρυφη αύξηση της ανθρωπιστικής βοήθειας που εισέρχεται στη Γάζα και την επιστροφή των Παλαιστινίων στις περιοχές από τις οποίες έχουν εκτοπιστεί. Στις επόμενες δύο φάσεις, που ωστόσο δεν αναμένεται να υλοποιηθούν ακόμα και στην περίπτωση που εφαρμοστεί η πρώτη, προβλέπεται πλήρης απελευθέρωση των ομήρων, μόνιμη κατάπαυση πυρός, αποχώρηση των ισραηλινών δυνάμεων από τη Γάζα, ανοικοδόμησή της, και εγκαθίδρυση κάποιου είδους παλαιστινιακού κράτους.

Η επιβολή αυτής της πρότασης θα χρησιμοποιηθεί για να κατευνάσει - εξαπατήσει τους αραβικούς λαούς και θα επιτρέψει να ξαναζωντανέψει το σχέδιο του αμερικανικού ιμπεριαλισμού για δημιουργία μιας φιλοαμερικανικής συμμαχίας μεταξύ του κράτους του Ισραήλ και πρόθυμων αραβικών καθεστώτων (Σαουδική Αραβία, Μαρόκο, Αίγυπτος, Εμιράτα, Ιορδανία). Ενδεικτική της πίεσης που ασκείται από τις ΗΠΑ είναι η κατάθεση σχετικού σχεδίου ψηφίσματος στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ (όπου μέχρι τώρα μπλόκαρεν κάθε σχετικό ψήφισμα). Εξυπακούεται ότι ΕΕ, G7, έσπευσαν να χαιρετήσουν την αμερικανική πρωτοβουλία.

Ο Νετανιάχου μεταξύ δύο πυρών

Από την πλευρά της Χαμάς η πρόταση έχει γίνει αποδεκτή εδώ και τρεις μήνες. Θέτουν όμως ως προϋπόθεση την απρόσκοπτη εισροή της ανθρωπιστικής βοήθειας και την πλήρη αποχώρηση των Ισραηλινών από τη Γάζα, που αποκλείεται να γίνει δεκτή.

Ο ισραηλινός πρωθυπουργός, από την άλλη, βρέθηκε κυριολεκτικά παγιδευμένος και έσπευσε να πάρει τις αποφάσεις του από την υποτιθέμενη δική του πρόταση εκκευρίας, προβάλλοντας το γνωστό επιχείρημα ότι ο πόλεμος δεν μπορεί να σταματήσει πριν επιτευχθούν οι στόχοι της απελευθέρωσης των ομήρων και της πλήρους εξάλειψης της Χαμάς. Στόχοι, βέβαια, στους οποίους έχουν αποτύχει παταγωδώς παρά την εκατόμβη νεκρών και καταστροφής που έχουν σπείρει: ενέδρες και επιθέσεις των παλαιστίνων μαχητών επιφέρουν βαριά πλήγματα στις πάνοπλες ισραηλινές δυνάμεις που δεν καταφέρνουν να ελέγξουν ούτε τις περιοχές που καταλαμβάνουν, ενώ οι όμηροι, που ήταν και το επίδοκο της εισβολής, δολοφονούνται εντέλει από ισραηλινά πυρά. Ακόμα και

στην πρόσφατη ανέλπιστα επιτυχημένη επιχείρηση απελευθέρωσης τεσσάρων από τους 100 εναπομείναντες ομήρους — που φαίνεται να προσφέρει μια προσωρινή ανάσα στην κυβέρνηση Νετανιάχου — άφησαν πίσω τους 250 νεκρούς Παλαιστίνιους και άγνωστο αριθμό νεκρών ομήρων.

Ο Νετανιάχου έχει επιπλέον να διαχειριστεί ένα διπλό εσωτερικό μέτωπο: Από τη μία τα ακροδεξιά κόμματα με τα οποία συμμαχησε για να μείνει στην εξουσία, τώρα απειλούν να αποσύρουν τη στήριξή τους αν υποκύψει στις αμερικανικές πιέσεις. Πα αυτά, οι όμηροι οφείλουν να θυσιαστούν και ο πόλεμος πρέπει να συνεχιστεί μέχρι την πλήρη εθνοκάθαρση, τον εκτοπισμό όλων των Παλαιστινίων και την προσάρτηση της Γάζας στο κράτος του Ισραήλ. Από την άλλη, υπάρχει ένα ογκούμενο κίνημα, με τους συγγενείς των ομήρων στην προμετωπίδα, που ζητά παραίτηση Νετανιάχου και άμεση εκκευρία. Δίπλα σε αυτό, η αντιπολίτευση (τα κόμματα των Γκαντζ και Λαπίντ) αλλά και στελέχη του ίδιου του κόμματός του (με ηγέτη τον υπουργό Άμυνας Γκάλαντ) τον κατηγορούν για έλλειψη σχεδίου και τυχοδιωκτική διαιώνιση του πολέμου προκειμένου να μείνει στην εξουσία και τον καλούν να αποδεχτεί την εκκευρία.

Φυγή προς τα εμπρός

Μπροστά σε αυτό το αδιέξοδο ο Νετανιάχου επιχειρεί και πάλι να ξεφύγει ανοίγοντας νέα μέτωπα και ευελπιστώντας να παρασύρει τις ΗΠΑ σε αυτά. Οι βομβαρδισμοί στη Συρία συνεχίζονται και εντείνονται (πρόσφατα πλήγματα στο Χαλέπι). Με την κατάληψη της Ράφα οι ισραηλινές δυνάμεις παραβίασαν τη συμφωνία του Καμπ Ντέιβιντ και απειλούν να τινάξουν στον αέρα μισό αιώνα ειρήνης με την Αίγυπτο (ήδη το καθεστώς Σίσι συγκεντρώνει στρατιωτικές δυνάμεις στο Σινά). Στο μέτωπο του Λιβάνου, ετοιμάζουν επίσης μια μεγάλης κλίμακας χερσαία εισβολή (γι' αυτό και η επιστράτευση 50.000 επιπλέον ανδρών και γυναικών) παρόλο που η Χεζμπολάχ έχει απαντήσει με επιτυχία σε όλες τις μέχρι τώρα ισραηλινές επιθέσεις και διατηρεί άθικτο το πολεμικό της οπλοστάσιο.

Απέναντι στο δυσοίωνα αυτό σκηνικό, προβάλλει το διεθνές κίνημα συμπαράστασης στον παλαιστινιακό λαό που με μπροστάρηδες τους φοιτητές σε Αμερική και Ευρώπη απαιτεί τη δικαίωση του αγώνα των Παλαιστινίων για ζωή, ελευθερία και ανεξαρτησία. Στον απόηχό του, αν και συμβολικές, οι πρόσφατες αναγνωρίσεις του Παλαιστινιακού Κράτους από την Ισπανία, τη Νορβηγία, την Ιρλανδία και τη Σλοβενία αποτελούν μια νίκη του κινήματος. Αυτό το κίνημα οφείλουμε να δυναμώσουμε και να εξαπλώσουμε μέχρι τη νίκη του παλαιστινιακού αγώνα, που θα είναι νίκη των λαών και των εργαζομένων όλου του κόσμου.

■ Μαρία Κτιστάκη

Φοιτητικοί αγώνες ανά τον κόσμο για την Παλαιστίνη

> συνέχεια από το εξώφυλλο

Η απάντηση της κυβέρνησης ήταν η σκληρή καταστολή με πάνω από 2.700 συλλήψεις φοιτητών και καθηγητών στα τμήματα, ξυλοδαρμούς και χημικά. Ταυτόχρονα τα ΜΜΕ και ο ίδιος ο Μπάιντεν αισχρολογούσαν κατηγορώντας τους νέους για αντισημιτισμό, βιαιότητα ακόμα και ρατσισμό. Προχώρησε σε άμεση διαγραφή χιλιάδων νέων από τα ιδρύματα, έστησε δικαστήρια και έριξε τεράστια πρόστιμα. Μέσα στον προεκλογικό πυρετό των ΗΠΑ δεν δίστασε και ο ίδιος ο Τραμπ να πάρει θέση μιλώντας για απέλαση από την χώρα όσων φοιτητών συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις.

Το κίνημα των φοιτητών όμως δεν κλονίστηκε. Στις αρχές του Μάη Πανεπιστήμια σε Λατινική Αμερική, Ευρώπη και Αυστραλία τέθηκαν υπό κατάληψη. Μάλιστα σε πολλές περιπτώσεις ο αγώνας αυτός αγκάλιασε το αίσθημα αγανάκτησης κατά της ακρίβειας και των ιδιωτικοποιήσεων, στο Μεξικό διαδηλωτές κάψανε την Ισραηλινή πρεσβεία κ.α Στην Ισπανία, την Ιρλανδία, την Ολλανδία και την Αργεντινή οι καταλήψεις έδειξαν ακόμα μεγαλύτερη διάρκεια ακόμα και από αυτές των ΗΠΑ και συνοδεύτηκαν και αυτές από εκατοντάδες συλλήψεις.

Οι εικόνες και τα νούμερα θύμισαν το μεγαλειώδες κίνημα κατά του πολέμου του Βιετνάμ που ακρωτηρίασε τον Αμερικανικό ιμπεριαλισμό και πέτυχε την λήξη του πολέμου. Η ανάμνηση αυτής της συντριβής έκανε την αμερικανική αστική τάξη ανυποχώρητη σε σχέση με το σημερινό κίνημα. Αν και πολλά Πανεπιστήμια απέσυραν τα προγράμματα τους από το Τελ Αβίβ και έληξαν την οικονομική συνεργασία, η πλειοψηφία συνεχίζει να στέκεται γραμμωμένη πίσω από τα αντιδραστικά οράματα των Δημοκρατικών. Παρόλα αυτά όλη αυτή η «εικονική στροφή» του ΟΗΕ και διαφόρων ευρωπαϊκών κυβερνήσεων προς μια λήξη του πολέμου είναι αποτέλεσμα της τεράστιας πίεσης και απαξίωσης που δέχτηκαν από τις μάζες για το θέμα των πολέμων στην περιοχή (η απόσταση των κυβερνήσεων από τους εργαζόμενους στην Ε.Ε φάνηκε στις Ευρωεκλογές). Το φοιτητικό κίνημα στις ΗΠΑ και στην Ευρώπη έκανε ένα μεγάλο άλμα ανακτώντας παραδόσεις και μέσα πάλης που είχε ξεχάσει, δημιούργησε τους όρους μιας πιο γενικευμένης σύγκρουσης που θα ξεσπάσει αναπόφευκτα το επόμενο διάστημα.

Παρά την μαχητικότητα και την αυτοθυσία που έδειξε το κίνημα, είναι λίγο μπροστά στον αφανισμό του Παλαιστινιακού λαού και στις σύγχρονες ανάγκες του παγκόσμιου εργατικού κινήματος για την επιβίωση της ανθρωπότητας. Τόσο σε Ελλάδα όσο και σε όλο τον κόσμο η μόνη λύση είναι η δημιουργία και η στράτευση με μια αριστερά επαναστατική που θα θέτει το αντιπολεμικό κίνημα, τους αγώνες κατά των ιδιωτικοποιήσεων και της ακρίβειας, την σύγκρουση με τις κυβερνήσεις των πλουσίων ως βασικό μέρος ενός πραγματικού και ρεαλιστικού προγράμματος. Ο αγώνας πρέπει να συνεχιστεί και να κλιμακωθεί πριν να είναι αργά!

■ Σοφία Κάζλαρη

25ο Αντιρατσιστικό φεστιβάλ Θεσσαλονίκης ΟΚΔΕ: Μία οφειλόμενη απάντηση σε ΝΑΡ, ΔΕΑ, ΞΕΚΙΝΗΜΑ

Στις 20 Μαΐου οι οργανώσεις ΝΑΡ, ΔΕΑ, ΞΕΚΙΝΗΜΑ (Θεσσαλονίκης) εξέδωσαν κοινή ανακοίνωση σχετικά με το 25ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Εκεί δηλώνεται η απόφασή τους να μην συνδιοργανώσουν το Φεστιβάλ εξαιτίας «του βέτο της Αντιρατσιστικής Πρωτοβουλίας και του εκβιασμού προς τις υπόλοιπες πολιτικές δυνάμεις ότι δεν θα συμμετέχει στο φεστιβάλ αν συμμετέχει η ΟΚΔΕ, λόγω της θέσης της τελευταίας για τον ομόφυλο γάμο και την τεκνοθεσία». Η απόφαση αυτή είναι σε θετική κατ' αρχάς κατεύθυνση. Προφανώς, η στάση της Αντιρατσιστικής αποτελεί ακραία αντιδημοκρατική και επιθετική ενέργεια, ξένη σε κάθε έννοια εργατικής δημοκρατίας και προς τον ίδιο τον μετωπικό χαρακτήρα που θα έπρεπε να έχει ένα Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ, άξιο του ονόματός του.

Ωστόσο, οι τρεις οργανώσεις φαίνεται στην ανακοίνωσή τους να υιοθετούν την απαράδεκτη κατηγορία περί «κακοποιητικού λόγου» από την ΟΚΔΕ. Συγκεκριμένα αναφέρουν: «Θεωρούμε ωστόσο ότι αυτό (ενν. ότι η θέση της ΟΚΔΕ παράγει κακοποιητικό λόγο) δεν αντιμετωπίζεται με αποκλεισμούς και βέτο». Καθένας εννοείται ότι έχει δικαίωμα να διαφωνεί με τις θέσεις μας, δεν μπορεί όμως να τις διαστρέφει κατά το δοκούν, όπως κάνει η Αντιρατσιστική. Γιατί, όσο κι αν προσπαθήσει κανείς, δε θα βρει τίποτα το «κακοποιητικό» ή απαξιωτικό στις θέσεις της ΟΚΔΕ για τον ομόφυλο γάμο και κυρίως για την τεκνοθεσία. Αντίθετα, **ακραία «κακοποιητική» (σύμφωνα με το μεταμοντέρνο λεξιλόγιό τους), δηλαδή μισαλλόδοξη και ολοκληρωτική είναι η άποψη «όποιος δεν είναι μαζί μας είναι εναντίον μας»**, που είναι στο DNA του νεοφιλελεύθερου ολοκληρωτισμού και σταλινισμού. Η απαίτηση όλοι να συμμορφωθούν σε ό,τι ορίζει σαν «προοδευτικό» η νεοφιλελεύθερη λεγόμενη «ΛΟΑΤΚΙ+ ατζέντα» με τις πλάτες της εξουσίας, είναι ξένη και εχθρική με τις βασικές αρχές του εργατικού κινήματος.

Με την ιδεολογία, την ιστορία και την καθημερινή πρακτική της η ΟΚΔΕ στέκονταν πάντα ενάντια στην ταξική καταπίεση, το καπιταλιστικό σύστημα και την εκμετάλλευση, και μάλιστα σε πολύ δύσκολες περιόδους στην ιστορία του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος. Με βαθιά πίστη στην εργατική τάξη, τους ταπεινούς και καταφρονεμένους, τους εκμεταλ-

λευόμενους και καταπιεσμένους της γης, ότι μπορούν να χτίσουν μια νέα κοινωνία ισότητας και δικαιοσύνης, με κέντρο τον άνθρωπο και τις ανάγκες του, χωρίς ταξικές και κοινωνικές ανισότητες. Η ΟΚΔΕ στέκεται αταλάντευτα απέναντι στους θύτες της αστικής νεοφιλελεύθερης πολιτικής, της βαρβαρότητας που δημιουργεί για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Γι αυτό και **η θέση μας ενάντια στην εμπορευματοποίηση γυναικάς-παιδιού-αναπαραγωγής, που γενικεύεται με τον πρόσφατο νόμο, είναι αδιπραγμάτευτη και κατηγορηματική.**

Οι δήθεν αναλύσεις που επικαλούνται διαστρεβλωμένα ακόμα και τον Φρίντριχ Ένγκελς για να δώσουν κάποιο επίχρισμα νομιμοποίησης στην «καταπολέμηση των διακρίσεων» και την «ισότητα στον γάμο» είναι ψευτομαρξιστικές και αντιεπιστημονικές. Για κανέναν μαρξιστή δεν προκύπτει ότι η φύση μπορεί και πρέπει να αναιρεθεί ως υπόστρωμα, οι φυσικοί νόμοι να αγνοηθούν από την ανθρώπινη κοινωνία. Μόνο ένας ακραίος ιδεαλισμός ή μια νέα θρησκεία θα μπορούσε να επικαλείται κάτι τέτοιο. Γιατί αυτό συνιστά η νέα αστική ιδεολογία των «ταυτοτήτων», των «θεωριών του φύλου», της άρνησης κάθε ορίου στον «αυτοπροσδιορισμό», κοινωνικού, φυσικού, αξιακού. Που **απειλεί την κοινωνία με αποσύνθεση σε έναν χυλό ασταθών ατομικότητων, χωρίς καμία κοινωνική και ταξική αναφορά ή ένταξη.** Ένας δήθεν πολιτισμός του «καταναλώνω άρα υπάρχω», της εμπορευματοποίησης των πάντων, που προωθεί ο νεοφιλελεύθερος καπιταλισμός στο στάδιο της θανάσιμης αγωνίας του. Εξ' ου και το εμπόριο βρεφών, μήτρας (βλ. παρένθετη μητέρα), γενετικού υλικού, που νομιμοποιείται και εκτινάσσεται παγκόσμια.

Οι τρεις οργανώσεις χαρακτηρίζουν θέσεις σαν της ΟΚΔΕ «συντηρητικές» και «αντιδραστικές». Οφείλουμε να τους θέσουμε, λοιπόν, **μερικά προφανή ερωτήματα:** Αυτοί που σήμερα ομνύουν την «ισότητα στον γάμο», είναι εξίσου ενθουσιώδεις υποστηρικτές της παραγωγής παιδιών κατά παραγγελία που συνεπάγεται; Της θεσμοθέτησης της εκμετάλλευσης φτωχών γυναικών ως μηχανών τεκνοποίησης για πλούσια ομόφυλα (ή ετερόφυλα) ζευγάρια; Της κατήχησης περί «κοινωνικού φύλου» και «δικαιώματος στη φυλομετάβαση» σε μαθητές δημοτικού με το πρόσχημα της «σεξουαλικής αγωγής»; Της εκπόρνευσης των πιο

φτωχών και αδύναμων, με σημαία π.χ. το ταπεινωτικό σύνθημα του φετινού Pride «η σεξεργασία είναι εργασία»;

Απέναντι σε αυτά και ανάλογα αμείλικτα ερωτήματα και διλήμματα θα βρεθούν όλοι όσοι σήμερα ανάλαφρα ταυτίζονται με την «ιδεολογία» των ταυτοτήτων, που στην ουσία της είναι το νεοφιλελεύθερο δόγμα ΤΙΝΑ, δηλαδή η άρνηση της ταξικής πάλης και της σοσιαλιστικής προοπτικής. **Θα ήταν σοφότερο να αναμετρηθούμε όλοι με αυτές τις απειλές και τα προβλήματα της εποχής μας, αντί να κάνουμε ανόητες νουθεσίες στην ΟΚΔΕ να διορθώσει τάχα τα λάθη της ερχόμενη «σε επαφή και τριβή με το ΛΟΑΤΚΙ+ κίνημα».**

Η ΟΚΔΕ δεν έλειψε και συχνά πρωτοστάτησε στις διεκδικήσεις των εργαζόμενων γυναικών, των αδικημένων και καταπιεσμένων, των θυμάτων βίας, με πραγματικούς όρους κινήματος και από ταξική σκοπιά. **Ο σύγχρονος «έμφυλος ακτιβισμός», κενός από κάθε ριζοσπαστικό και αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο, επιφέρει μόνο την υποβάθμιση και εν τέλει την εξαφάνιση ενός πραγματικού κινήματος υπεράσπισης των γυναικών και όλων των καταπιεσμένων.**

Ανάξιο λόγου είναι το «επιχείρημα» αυτών των οργανώσεων, ότι «ο Μητσοτάκης έφερε το νόμο για τον ομόφυλο γάμο πιεζόμενος από την Ε.Ε». Να υποθέσουμε, δηλαδή, ότι η πολεμοχαρής ελίτ της ΕΕ, που συγκροτεί το διευθυντήριο κάθε αντεργατικής και αντιλαϊκής επίθεσης, είναι αρκετά προοδευτική για να πείσει για έναν τέτοιο νόμο. Έλεος!

Τέλος, αν και όχι λιγότερο σημαντικό, όλα αυτά τα «κινήματα των ταυτοτήτων» με κυρίαρχο αυτό της «ταυτότητας του φύλου» προωθούνται συστηματικά από την ακραία νεοφιλελεύθερη πολιτική και οικονομική ελίτ. Αποτελούν τον **αστικό δικαιωματισμό**, που στη βάση του έχει το ιδεολόγημα ότι δεν υπάρχουν συλλογικά δικαιώματα. Αυτά θα πρέπει να αντικατασταθούν με τα υποτιθέμενα «ατομικά δικαιώματα», δηλαδή τις εγωιστικές θελήσεις και καπρίτσια των πλουσίων και όσων από τους «από κάτω» πέσουν θύματα αυτής της βαρβαρότητας. **Με αυτούς τους όρους, μια επαναστατική μαρξιστική οργάνωση όπως η ΟΚΔΕ όχι μόνο δε συμμετέχει, αλλά έχει χίλιους λόγους να στέκεται απέναντι σε τέτοια «κινήματα».**

ΟΚΔΕ, 15/6/2024

Αργεντινή Αλληλεγγύη με τους αγωνιστές και τις οργανώσεις της Επαναστατικής Αριστεράς

Τη Δευτέρα 3/6, η Ομοσπονδιακή Αστυνομία της Αργεντινής, με δικαστική απόφαση, αποπειράθηκε να εισβάλει στις κεντρικές εγκαταστάσεις του Partido Obrero στο Μπουένος Άϊρες.

Η κίνηση αυτή ήταν το αποκορύφωμα μιας χυδαίας, τρομοκρατικής κρατικής επίθεσης της κυβέρνησης Μιλέι ενάντια σε δομές του εργατικού κινήματος και του κινήματος των ανέργων (πικετέρος) και ενάντια στους αγωνιστές του. Ιδιαίτερα στους αγωνιστές της επαναστατικής αριστεράς, που αποτελούν και τη ραχοκοκαλιά αυτού του κινήματος από τη γέννησή του στην εξέγερση του «Αργεντινάσο» το 2001 μέχρι σήμερα.

Πρόκειται για μια πολύ καλά ενορχηστρωμένη πολιτική δίωξη εναντίον των πιο μαχητικών κομματιών του κινήματος, η οποία ξεκίνησε στις 13 Μαΐου, όταν η αστυνομία με δυσανάλογα μεγάλες δυνάμεις εισέβαλε τη νύχτα σε δεκάδες κοινωνικούς χώρους, σε κοινωνικές κουζίνες και συσσίτια, σε σπίτια αγωνιστών προκαλώντας μεγάλες υλικές καταστροφές και τρομοκρατώντας τις λαϊκές γειτονιές.

Πρόκειται για μια σκευωρία που στήθηκε από την κυβέρνηση του νεοφασίστα Μιλέι και της υπουργού Εθνικής Ασφάλειας Πατρίσια Μπούλριτς με μοναδικό σκοπό την τρομοκράτηση και την ποινικοποίηση της αγωνιστικής πρωτοπορίας. Με ψευδείς και ανυπόστατες κατηγορίες στήθηκε ένα φαιδρό κατηγορητήριο για δήθεν «κατασπατάληση χρημάτων, διαφθορά, εκβιασμούς» κ.ά., που στοχεύει να σπιλώσει την αγωνιστική πρωτοπορία και τους αγωνιστές της επαναστατικής αριστεράς. Μιας επαναστατικής αριστεράς η οποία είναι βαθιά ριζωμένη μέσα στην εργατική τάξη και αγωνίζεται για δεκαετίες με αυταπάρνηση για την επιβίωση των πιο αδύναμων πληθειακών στρωμάτων, τα οποία συνθλίβει η καπιταλιστική κρίση και οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές.

Εξάλλου είναι αυτή η αγωνιστική πρωτοπορία και η επαναστατική αριστερά που υπερασπίζεται μαχητικά τα συμφέροντα των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων αποτελώντας de facto την πραγματική αντιπολίτευση ενάντια στην ακροδεξιά κυβέρνηση του Μιλέι, όπως ανέδειξαν και οι πρόσφατες μεγάλες λαϊκές κινητοποιήσεις, βάζοντας ένα πρώτο φρένο στην ακραία νεοφιλελεύθερη επίθεση της κυβέρνησης.

Αυτοί οι αγώνες που εμποδίζουν τα σχέδια της κυβέρνησης Μιλέι είναι ο πραγματικός λόγος της καταστολής ενάντια στους αγωνιστές και τις δομές αυτοοργάνωσης του κινήματος!

Η ΟΚΔΕ στέλνει την ταξική και διεθνιστική της αλληλεγγύη σε όλους τους συντρόφους που διώκονται από την νεοφασιστική κυβέρνηση Μιλέι!

Από την Ελλάδα ως την Αργεντινή να δυναμώσουμε τους κοινούς ταξικούς μας αγώνες για την υπεράσπιση των κατακτήσεων του εργατικού κινήματος, ενάντια στις κυβερνήσεις των πλουσίων, της διαφθοράς, της καταστολής και του πολέμου.

Κάτω τα χέρια από το Partido Obrero, τους αγωνιστές και τις οργανώσεις της Επαναστατικής Αριστεράς! Μαχητική υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών!

Υπεράσπιση των δομών αυτοοργάνωσης του κινήματος! Κάτω η κρατική τρομοκρατία!

Σε Ελλάδα και Αργεντινή με ταξική και διεθνιστική αλληλεγγύη να τσακίσουμε τα σχέδια κράτους και καπιταλιστών!

ΟΚΔΕ, 4.6.2024

Εκδήλωση της ΟΚΔΕ για τα 80 χρόνια από την εκτέλεση των 200 κομμουνιστών στην Καισαριανή

Με επιτυχία πραγματοποιήθηκε το Σάββατο 27 Απριλίου η εκδήλωση της ΟΚΔΕ προς τιμή των 200 αγωνιστών του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος, που εκτελέστηκαν από τα ναζιστικά στρατεύματα κατοχής στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής την Πρωτομαγιά του 1944. 80 χρόνια μετά, σύντροφοι και συναγωνιστές της ΟΚΔΕ, βρεθήκαμε στον τόπο της εκτέλεσης, το Σκοπευτήριο της Καισαριανής για να τιμήσουμε τους 200 ήρωες, που έδωσαν τη ζωή τους για την επανάσταση και το σοσιαλισμό.

Να σημειώσουμε πως, ανάμεσα στους εκτελεσθέντες, βρίσκονταν οι τροτσκιστές-τεταρτοδιεθνιστές: Γιαννακουρέας Δημήτρης, Κοβάνης Γιώργος, Κρόκκος Γιώργος, Μήτσος Ηρακλής, Πανταζής Δημήτρης, Σούλας Χρήστος, Τζαματζάς Βασίλης, Ανδρώνης Πέτρος, Παπαδημητρόπουλος, Περαχία Ανρύ, Χατζηχρήστος.

Η εκδήλωση ξεκίνησε λίγο πριν τις 12:00 το μεσημέρι, με συγκέντρωση στην κεντρική πλατεία Καισαριανής, κατά την οποία ακούγονταν συνθήματα για την αιματοβαμμένη Πρωτομαγιά του '44 και διαβαζόταν η σχετική προ-

κήρυξη της ΟΚΔΕ. Στη συνέχεια, κόκκινες σημαίες ξεκίνησαν να ανεμίζουν στους δρόμους της Καισαριανής και με διαδήλωση, δεκάδες σύντροφοι και συναγωνιστές έφτασαν στο Σκοπευτήριο. Ακούστηκαν επίσης συνθήματα, όπως «Με αγώνες τιμάμε τους νεκρούς μας», «Δόξα και τιμή στους εκτελεσμένους κομμουνιστές», «Κάτω η χούντα των χρεοκοπημένων, Εμπρός για μια κυβέρνηση των εργαζομένων».

Φτάνοντας στο Σκοπευτήριο, πραγματοποιήθηκε και μουσικό αφιέρωμα προς τιμή των 200 κομμουνιστών με τους, Ναταλία Ρασούλη, Θοδώρα Καρασαρλίδου, Μιχάλη Καζάνα και Γιώργο Δημακίδη. Η εκδήλωση ήταν ιδιαίτερα συγκινητική αλλά και μαχητική, καθώς τα τραγούδια που ακούστηκαν («Ποιος τη ζωή μου», «Τίποτα δεν πάει χαμένο», «200 της Καισαριανής», κ.ά.) ξυπνούσαν μνήμες στους παλιότερους και γέμισαν εμπειρίες τους νεότερους αγωνιστές για τα ιδανικά του σοσιαλισμού και της επανάστασης. Ιδιαίτερη συγκίνηση προκάλεσε το τραγούδι «Γεννήθηκα με τον αιώνα» που έχει συνθέσει και γράψει η Ναταλία Ρασούλη προς τιμή του Παντε-

λή Πουλιόπουλου, της κορυφαίας ηγετικής φυσιογνωμίας του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος στην χώρα μας, μία από τις σημαντικότερες στο παγκόσμιο κίνημα και ιδρυτή της ΟΚΔΕ το 1934. Αξίζει να αναφέρουμε πως ο Π. Πουλιόπουλος έπεσε το 1943, σε μαζική εκτέλεση μαζί με 106 αγωνιστές ως αντίποινα από τους ναζί, τραγουδώντας τον ύμνο της Διεθνούς και φωνάζοντας για την 4η Διεθνή και τη νίκη της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Μετά το τέλος της μουσικής εκδήλωσης, πραγματοποιήθηκε στο χώρο του Σκοπευτηρίου κατάθεση στεφανιού, ακολούθησε ομιλία εκ μέρους της ΟΚΔΕ και τραγουδήσαμε όλοι μαζί το «Επέσατε θύματα». Αφού έγινε ενός λεπτού σιγή για τους 200 εκτελεσθέντες, η εκδήλωση έκλεισε με υψωμένες γροθιές και τον ύμνο της Διεθνούς, μέσα σε ένα ιδιαίτερα συγκινητικό κλίμα. Η εκδήλωση της ΟΚΔΕ αποτελεί ελάχιστο φόρο τιμής στους 200 αυτούς ήρωες του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος, που έδωσαν το αίμα τους για μια άλλη κοινωνία, χωρίς εκμετάλλευση, μια κοινωνία Σοσιαλιστική, και «δεν πέθαναν ποτέ», γιατί «έδωσαν τη ζωή τους για ανώτερα ιδανικά», όπως έγραψε ο Μήτσος Ρεμπούτσικας την Πρωτομαγιά του 1944, λίγο πριν οδηγηθεί στο εκτελεστικό απόσπασμα.

81 χρόνια από την εκτέλεση του Παντελή Πουλιόπουλου

Η συμβολή του στο εργατικό κίνημα

Φέτος, στις 6 Ιουνίου 2024, συμπληρώνονται 81 χρόνια από την εκτέλεση του θεμελιωτή του επαναστατικού μαρξισμού στην Ελλάδα, του Παντελή Πουλιόπουλου, ο οποίος εκτελέστηκε από τις ιταλικές κατοχικές δυνάμεις στο Νεζερό της Φθιώτιδας μαζί με άλλους 105 πολιτικούς κρατούμενους.

Ο Πουλιόπουλος «γεννήθηκε με τον αιώνα», όπως ο ίδιος συνήθιζε να λέει, στις 10 Μαρτίου 1910. Το 1919 γράφτηκε στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και γρήγορα ήρθε σε επαφή με τα έργα των κλασικών του Μαρξισμού (Κ. Μαρξ, Φ. Ένγκελς), ασπαζόμενος τις σοσιαλιστικές ιδέες. Την ίδια χρονιά εντάχθηκε στις τάξεις του νεοϊδρυθέντος Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος Ελλάδος (ΣΕΚΕ) και το 1920 στρατεύτηκε και στάλθηκε στο μικρασιατικό μέτωπο. Εκεί, ανέπτυξε πλούσια αντιπολεμική δράση, οργανώνοντας κομμουνιστικούς πυρήνες και εκδίδοντας την εφημερίδα «Κόκκινος Φρουρός». Εκείνη η περίοδος αποτέλεσε ένα μεγάλο σχολείο για τον ίδιο: μέσα στο μέτωπο, ο Πουλιόπουλος γνώρισε τον επαναστατικό μαρξισμό, ενώ ο πόλεμος βοήθησε στο σπάσιμο κάθε αυταπάτης για τη φύση και το σκοπό της ελληνικής αστικής τάξης, δείχνοντας με τον πιο καθαρό τρόπο τον διεθνιστικό αγώνα που θα έπρεπε να διεξάγει η εργατική τάξη.

Επιστρέφοντας στην Αθήνα, δημιούργησε την Πανελλήνια Ομοσπονδία Παλαιών Πολεμιστών και Θυμάτων Στρατού (που δίκαια μπορεί να θεωρηθεί ως το πρώτο μαζικό κίνημα

στην Ελλάδα) με αντιπολεμικό και ριζοσπαστικό - ταξικό προσανατολισμό. Διεκδίκησαν περιθάλψη και μέριμνα για όσους πολέμησαν και τις οικογένειές τους. Για τις ανάγκες της Ένωσης, έγραψε το περίφημο μανιφέστο «**Πόλεμος κατά του Πολέμου**», διατυπώνοντας, ουσιαστικά, άξονες πάλης ενάντια στον πόλεμο και ένα πρόγραμμα διεκδικήσεων για τις εργατικές και αγροτικές μάζες και τα θύματά του.

Το 1924, έχοντας παίξει αποφασιστικό ρόλο στην τάση που επεδίωκε τον επαναστατικό μαρξιστικό προσανατολισμό του ΚΚΕ προς την 3η Διεθνή των Λένιν - Τρότσκι, ορίστηκε ως ο πρώτος γενικός γραμματέας του ΚΚΕ, σε ηλικία μόλις 24 ετών. Το 1925 διώχθηκε με την κατηγορία της εσχάτης προδοσίας εξαιτίας του συνθήματος υπέρ της Βαλκανικής Κομμουνιστικής Ομοσπονδίας αλλά και της λανθασμένης θέσης για «ανεξάρτητη Μακεδονία και Θράκη», που είχε επιβληθεί στο ΚΚΕ από την 3η Διεθνή (της οποίας είχε αρχίσει ο ραγδαίος σταλινικός εκφυλισμός). Στη δίκη, με μία πολύωρη απολογία, ο Πουλιόπουλος υπερασπίστηκε τον διεθνισμό, τα δικαιώματα των εθνικών μειονοτήτων, την αυτοδιάθεση των λαών, εντυπωσιάζοντας τους δικαστές με το εύρος των γνώσεών του στο επίπεδο της νομικής επιστήμης. Μετά την αθώωσή του, εξορίστηκε μαζί με άλλους αγωνιστές στη Φολέγανδρο, όπου και έμεινε μέχρι την απελευθέρωσή του, το 1926.

Επιστρέφοντας από τη φυλακή, ο Πουλιόπουλος διαδραμάτισε πρωταγωνιστικό ρόλο στη συγκρότηση της Αριστερής Αντιπολίτευσης απέναντι στη σταλινική φράξια των Χαϊτά - Ζα-

χαριάδη η οποία είχε επικρατήσει στο ΚΚΕ. Δημιούργησε με άλλους αγωνιστές τον Σπάρτακο και λίγα χρόνια αργότερα, το 1934, αποδείχθηκε καθοριστικός για την ίδρυση της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ). Εκείνη την περίοδο, που σηματοδοτείται από την επικράτηση του σταλινισμού στο παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα, ο Πουλιόπουλος αντιπάλευε τη στρατηγική των σταδίων που διαμορφωνόταν στο ΚΚΕ που θεωρούσε τον ελληνικό καπιταλισμό υπανάπτυκτο και ότι η επανάσταση στην Ελλάδα δεν θα είχε σοσιαλιστικό αλλά αστικοδημοκρατικό χαρακτήρα. Απαντώντας στις αντι-μαρξιστικές θεωρίες του ΚΚΕ με το μνημώδες έργο του, «**Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα;**» που αποτελεί τομή για την εξέταση του καπιταλιστικού σχηματισμού στην Ελλάδα, για την πολιτική του ΚΚΕ και του σταλινισμού γενικότερα, έδωσε στην εργατική τάξη ένα πολύτιμο θεωρητικό εργαλείο μέχρι και σήμερα.

Τον Αύγουστο του 1938, επί δικτατορίας Μεταξά, συνελήφθη εκ νέου. Ύστερα από κάποιους μήνες φυλακής στην Αίγινα, στάλθηκε στο στρατόπεδο-κολαστήριο της Ακροναυπλίας. Εκεί οι τροτσκιστές δεν αντιμετώπιζαν μόνο τους δεσμοφύλακες, αλλά ερχόντουσαν αντιμέτωποι και με τις συκοφαντίες και τις επιθέσεις των σταλινικών. Κατόρθωσαν όμως να διατηρήσουν την λειτουργία τους και να διεξάγουν μια μεγάλη συζήτηση γύρω από τη φύση της δικτατορίας, του πολέμου, της ΕΣΣΔ, καθώς και τα καθήκοντα των επαναστατών, συζήτηση που διασώθηκε στα «**Τετράδια της Ακροναυ-**

πλίας». Παρέμεινε στη φυλακή μέχρι το 1943, χρονιά που εκτελέστηκε. Τότε, με αφορμή την ανατίναξη της σήραγγας στο Κούρνοβο από τον ΕΛΑΣ, στάλθηκε στο εκτελεστικό απόσπασμα, μαζί με άλλους 105 αγωνιστές. Εκεί, έπεσε ηρωικά μαζί με τους συντρόφους του, από τα πυρά των ιταλών φασιστών.

Ο Πουλιόπουλος, πέρα από το σημαντικό θεωρητικό έργο που άφησε πίσω του, σε όλη τη ζωή του διακρίθηκε από την αγάπη στον συνάνθρωπο, τον φτωχό και τον κατατρεγμένο. Θυσίασε την καριέρα στην δικηγορία και, τασσόμενος στο πλευρό της εργατικής τάξης, προσέφερε την ίδια του τη ζωή στην ταξική πάλη. Με αυταπάρνηση, θυσίαζε τις προσωπικές του ανάγκες για να βοηθήσει τους συντρόφους και συναγωνιστές του, όποιον το είχε ανάγκη.

81 χρόνια μετά τον θάνατο του και υπό την απειλή ενός νέου γενικευμένου πολέμου, η ζωή και το έργο του Π. Πουλιόπουλου αποτελούν παράδειγμα για κάθε αγωνιστή, φτωχό και καταπιεσμένο. Όσο το καπιταλιστικό σύστημα βυθίζεται στην κρίση και απειλεί ολόκληρη την ανθρωπότητα με αφανισμό, πρέπει να ξαναπιάσουμε το νήμα από εκεί που το άφησε ο Παντελής Πουλιόπουλος, συνεχίζοντας την αγώνα για την ανατροπή του σάπιου αυτού καθεστώτος και την εγκαθίδρυση του Σοσιαλισμού.

Τα 50 χρόνια της Μεταπολίτευσης

Τα πρώτα χρόνια της Μεταπολίτευσης

Η πτώση της χούντας του Ιωαννίδη στις 23-24 Ιουλίου 1974 έβαλε τέλος στα σχέδια μιας ελεγχόμενης «φιλελευθεροποίησης», συνέχισης του ρόλου του στρατού με κοινοβουλευτικό μανδύα. Η αλλαγή των συσχετισμών έκανε αναγκαστική τη μετάβαση σε πολιτική διακυβέρνηση. Μετά το Πολυτεχνείο και την Κύπρο, κάθε προσπάθεια διατήρησης του δικτατορικού και μετεμφυλιακού καθεστώτος ενείχε τον κίνδυνο εμφάνισης μιας προεπαναστατικής ή ακόμα και επαναστατικής κατάστασης.

Η αστική τάξη βρέθηκε χωρίς πολιτικά ερείσματα και μηχανισμούς ελέγχου του εργατικού κινήματος. Ο στρατός, ως κέντρο εξουσίας, είχε πληγεί ανεπανόρθωτα. Το παλάτι ήταν στιγματισμένο και ανεπιθύμητο, ο κρατικός μηχανισμός ταυτισμένος με το δικτατορικό καθεστώς. Τα αστικά πολιτικά πρόσωπα που είχαν αντιταχθεί στη δικτατορία, παρέμεναν ωστόσο στα μάτια των μαζών υπεύθυνα για την πορεία που είχε οδηγήσει στην επιβολή της.

Το εργατικό κίνημα, αποδιοργανωμένο από τη δικτατορία, δεν απειλούσε άμεσα την αστική εξουσία. Ωστόσο, η τομή του Πολυτεχνείου, η ριζοσπαστικοποίηση των μαζών, η δημιουργία μιας πλατιάς πρωτοπορίας από την άνοδο των αγώνων μετά το 1970 έδιναν απτές δυνατότητες μιας γρήγορης μεταστροφής της κατάστασης.

Το κενό, που έτσι δημιουργήθηκε, δεν μπορούσε να καλυφθεί με παραμονή του στρατού σε θέσεις εξουσίας, η οποία κινδύνευε να αποβεί εκρηκτική. Η αστική τάξη αντιμετώπισε μια ανοιχτή κρίση ηγεμονίας, που δεν απείχε πάρα πολύ από το να γίνει κρίση κυριαρχίας. Για να ορθοποδήσει το αστικό καθεστώς θα απαιτούνταν σοβαρές αλλαγές, με την καθοδήγηση των αμερικάνων ιμπεριαλιστών και την καθοριστική συνδρομή των ρεφορμιστών του ΚΚΕ και ΚΚΕ εσωτερικού.

Καραμανλής: ένας σκληρός αντικομμουνιστής μασκαρεύεται «δημοκράτης»

Κεντρικό πρόσωπο της μετάβασης ήταν ο Καραμανλής, που αποτελεί έναν από τους κορυφαίους ηγέτες του ελληνικού ασιτισμού. Σύμφωνα με την αστική προπαγάνδα, αποτέλεσε τον από μηχανής θεό: ανέλαβε τα ηνία σε μια χαοτική, κρίσιμη στιγμή και επέβαλλε «βελοδιδνα» την αποκατάσταση της δημοκρατίας και τη μέτρεται πρόοδο της χώρας. Η πραγματικότητα ήταν πολύ διαφορετική. Ο Καραμανλής, έχοντας κυβερνήσει με τη δεξιά ΕΡΕ το 1955-1963, είχε συμβάλει καθοριστικά στη στερέωση του μετεμφυλιακού αντικομμουνιστικού καθεστώτος. Αποτέλεσε βασικό εκφραστή της στρατηγικής σύνδεσης με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Στη διάρκεια της χούντας, παρέμεινε στο Παρίσι, «σιωπηλός» και στην πραγματικότητα προετοιμάζοντας μαζί με τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές την επιστροφή του. Είχε δηλώσει πρόθυμος να αποδεχτεί το χουντικό σύνταγμα του 1968, αποδέχτηκε το στάτους κβο στην Κύπρο (άλλωστε ο ελληνικός καπιταλισμός δεν μπορούσε να αντιδράσει), διαβεβαίωσε την προστασία του κρατικού μηχανισμού και του στρατού από την τιμωρία για τα εγκλήματά του στη χούντα.

Το «ξέπλυμα» του Καραμανλή έγινε εφικτό μόνο με τη βοήθεια των αμερικάνων ιμπεριαλιστών, τη σύσσωμη στήριξη της αστικής τάξης, του κρατικού μηχανισμού και του στρατού, αλλά και με τη συμβολή των δύο ρεφορμιστικών ΚΚ. Με τη στάση που κράτησαν στις εκλογές του 1974, που συνοψίζεται στη γνωστή ρήση του Θεοδωράκη «Καραμανλής ή Τανκς», επέτρεψαν να επενεργήσει στους εργαζομένους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα η εκστρατεία εκφοβισμού για μια σταθερή κυβέρνηση, που είχε εξαπολύσει το αστικό στρατόπεδο.

Επομένως, η λύση «Καραμανλής» είχε αναντίρρητα σημαντικές επιτυχίες για την αστική τάξη και τους ιμπεριαλιστές. Η μετάβαση στην αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία όντως πραγματοποιήθηκε με ελάχιστους τρανταγμούς. Στερήωσε το αστικό καθεστώς και την πρόσδεση στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, καταφέροντας να χαράξει μια εναλλακτική στρατηγική, όπου στη θέση του ανοιχτού αντικομμουνισμού ως κυρίαρχης ιδεολογίας εμφανίστηκε ο λεγόμενος «ευρωπαϊσμός».

Ωστόσο, αυτή η σταθεροποίηση ενείχε τεράστιες αντιφάσεις. Το εργατικό κίνημα και ευρύτερα οι λαϊκές μάζες μπορεί να βρέθηκαν χωρίς άμεση εναλλακτική στην επιβολή του Καραμανλή, ωστόσο απαιτούν-

σαν πολύ πιο ριζικές αλλαγές, σε όλα τα επίπεδα. Κάτι που ξεπερνούσε τα όρια της καραμανλικής «σταθεροποίησης» και θα οδηγούσε σε μια έκρηξη της ταξικής πάλης.

Η διακυβέρνηση της ΝΔ 1974-1981

Η ίδρυση της Νέας Δημοκρατίας από τον Καραμανλή ήταν μια προσπάθεια ανανέωσης της Δεξιάς από το μετεμφυλιακό στίγμα της ΕΡΕ. Η ΝΔ υποχρεώθηκε να αμβλύνει το παρελθόν της, να αποκτήσει μια φυσιογνωμία πιο πλατιά, με την ιδεολογία του λεγόμενου «ριζοσπαστικού φιλελευθερισμού». Διατήρησε ωστόσο διάφορα ακροδεξιά κομμάτια στο εσωτερικό της και για πολλά χρόνια η φυσιογνωμία της θα διαπερνάται από πολλές αντιφάσεις.

Η διακυβέρνηση της ΝΔ το 1974-1981 είχε διπλό στόχο: α) Την αστική σταθεροποίηση, με μια νέα στρατηγική, που θα εγγυούταν όμως τα βασικά συμφέροντα της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών – αυτό που αποκλήθηκε «τομή στη συνέχεια». β) Μια πρώτη ανανέωση του πολιτικού σκηνικού, καθώς και μέτρα που θα δημιουργούσαν έναν «αίσθημα διαφοράς» για τις μάζες, άλλωστε ήταν υπερώριμα ή είχαν επιβληθεί ήδη στην πράξη.

1) Νομιμοποίηση των οργανώσεων της εργατικής τάξης, με την κατάργηση του ν. 509/1947 που έθετε εκτός νόμου το ΚΚΕ και γενικά τις κομμουνιστικές οργανώσεις.

2) Δημοψήφισμα με το οποίο καταργήθηκε η μοναρχία.

3) Η «αποχουντοποίηση» σε στρατό, αστυνομία, δικαστικό σώμα έγινε όσο το δυνατόν ελεγχόμενα και περιορισμένα. Σε δική παραπέμφθηκαν μόνο οι «πρωταίτιοι» του απριλιανού πραξικοπήματος, ενώ εξαιρέθηκε η πλειοψηφία των στελεχών της δικτατορίας. Παρά τις προσπάθειες της αστικής τάξης, υπήρξε πλήρης απαξίωσης αυτής της δικαστικής διαδικασίας στα μάτια των μαζών.

4) Το νέο Σύνταγμα του 1975, διαπνεόταν από τη φιλοσοφία αποτροπής της άμεσης συμμετοχής των μαζών στις πολιτικές διαδικασίες. Δεν ήταν τυχαίο, άλλωστε, ότι πραγματοποιήθηκε μέσω αναθεωρητικής βουλής και όχι συντακτικής συνέλευσης. Το κέντρο βάρους μετατέθηκε από τη νομοθετική στην εκτελεστική εξουσία (στους μόνιμους μηχανισμούς του αστικού κράτους). Σε βάρος του κοινοβουλίου, ενισχύθηκε ο ρόλος της κυβέρνησης και των κομμάτων.

5) Ο Καραμανλής απέσυρε την Ελλάδα από το στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ για να «ξεπλύνει» την ήττα στην Κύπρο. Βασική στόχευση ήταν να επαναπροσδιορίσει τις σχέσεις με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό (η «προστασία» του ελληνικού καπιταλισμού απέναντι στον τουρκικό είχε καταρρεύσει), χωρίς όμως να αμφισβητείται η στρατηγική σύνδεση με τις ΗΠΑ.

6) Επίσπευσε την ένταξη στην ΕΟΚ, με τον «ευρωπαϊσμό» να αποτελεί πλέον κύριο δόγμα της αστικής ιδεολογίας.

7) Επανάφερε τη δημοτική γλώσσα (αν και χωρίς μια ολοκληρωμένη γλωσσική μεταρρύθμιση). Η καθαρεύουσα ήταν στοιχείο της παλιάς δομής εξουσίας (μαζί με την εκκλησία κ.ά.), της παραδοσιακής αστικής ιδεολογίας, ένα εργαλείο «βασανισμού» των λαϊκών μαζών και αποκλεισμού τους από την πολιτική ζωή.

Το ΠΑΣΟΚ, ιδιαίτερα μετά τις εκλογές

του 1977, αναδείχθηκε στο δεύτερο σημαντικό αστικό κόμμα, σοσιαλδημοκρατικού τύπου. Η στόχευσή του ήταν η απόκτηση ισχυρών δεσμών με το εργατικό κίνημα και ευρύτερες λαϊκές μάζες / μικροαστικά στρώματα, τα οποία ασφυκτιούσαν κοινωνικά και πολιτικά στο καθεστώς μιας Δεξιάς που βασιζόταν κυρίως στον κρατικό μηχανισμό. Κατάφερε να εκμεταλλευτεί το κενό από την κατάρρευση των παλιότερων αστικών δυνάμεων, την κρίση φυσιογνωμίας και τα όρια της ΝΔ, τον συμβιβασμό των δύο ρεφορμιστικών ΚΚ. Κατανόησε καλύτερα από κάθε άλλη δύναμη την ανάγκη μιας ριζικής ανανέωσης του πολιτικού σκηνικού, κάτι που του επέτρεψε να αποκτήσει μια μεγάλη βάση και έπειτα να αναρριχηθεί στην εξουσία.

Το εργατικό κίνημα

Με την πτώση της χούντας, ξεκινάει μια πλημμυρίδα κινητοποιήσεων, ριζοσπαστικών ταξικών και κοινωνικών αγώνων, με αιχμή του δόρατος το κίνημα των εργοστασιακών σωματείων. Με μαχητικές μορφές πάλης, καταλήψεις, απεργίες διαρκείας και δημοκρατικές διαδικασίες στη βάση, οι εργοστασιακοί εργάτες έκαναν πράξη τον μεγαλύτερο εκδημοκρατισμό της κοινωνικής και πολιτικής ζωής και άνοιξαν τον δρόμο για τις πιο μεγάλες κατακτήσεις της Μεταπολίτευσης. Ήταν ένας παράγοντας αυτόνομος, που επηρεαζόταν ισχυρά από την πλατιά πρωτοπορία και την άκρα-επαναστατική αριστερά, «ανεξέλεγκτος» από τις αστικές δυνάμεις και τους ρεφορμιστές, που γι' αυτό πολέμησαν το κίνημα λυσσασμένα (ιδιαίτερα το ΚΚΕ). Η σύγκρουση αυτού του κινήματος με την κυβέρνηση Καραμανλή κορυφώθηκε στη μάχη ενάντια στον ν. 330 το 1976. Παρά την ήττα του εργοστασιακού κινήματος σε αυτή τη σύγκρουση, αυτό άφησε ισχυρές παρακαταθήκες για τη συνέχεια του εργατικού κινήματος.

Οι ρεφορμιστές (ΚΚΕ, ΚΚΕ εσωτερικού), παρά τη φαινομενική διαφοροποίησή τους, συνέπλεαν στη στρατηγική της «εθνικής δημοκρατικής αλλαγής», αποσκοπώντας στην ενσωμάτωσή τους στο νέο καθεστώς. Εξού ο ρόλος τους ως δεκανίκι του Καραμανλή και αργότερα οι προσπάθειες συνεργασίας με το αστικό ΠΑΣΟΚ. Προσπάθησαν έμπρακτα, με κάθε τρόπο, να ανακόψουν την ανάπτυξη της συνείδησης των μαζών και την αλλαγή συσχετισμών υπέρ της εργατικής τάξης. Είχαν εχθρική στάση, χρησιμοποιώντας ακόμα και φυσική βία, απέναντι στο ριζοσπαστικό κομμάτι του εργατικού κινήματος και την άκρα αριστερά (αποκαλούσαν τους αγωνιστές της «αριστεροχουντικούς»).

Οι δυνάμεις της άκρας και επαναστατικής αριστεράς αμφισβήτησαν έμπρακτα τις πολιτικές ταξικής συνεργασίας, την ελληνική εκδοχή του «ιστορικού συμβιβασμού» ανάμεσα στις αστικές δυνάμεις και τα δύο ρεφορμιστικά ΚΚ. Συγκρούστηκαν με την τρομοκρατία της σταθεροποίησης. Παρά τις μικρές αριθμητικές δυνάμεις τους και τις ιδεολογικές-πολιτικές αδυναμίες τους, απέκτησαν έτσι ένα ειδικό πολιτικό βάρος στη δημιουργία σημαντικών κινηματικών και πολιτικών γεγονότων (συγκρούσεις 1976, φοιτητικό κίνημα 1979 κ.ά.), αποτελώντας έτσι ένα σημαντικό στοιχείο του ταξικού συσχετισμού στη χώρα μας υπέρ των εργαζομένων.

